

چيڙي نوڙ

- ٽيبن قهيم -

ڪوڪردنه وهو ٿاماده ڪردني

عادل عبدالشكور

وه رگيراني

ٿه ياد فه همي

پيشه ڪي

الحمد لله رب العالمين، والصلاة والسلام على أشرف النبيين والمرسلين،
على آله وصحبه و سلم تسليما كثيرا، وبعد:

ئمه بابهن ڪي به نرخه له به شي ڪي ناسڪدا، ڪه ثين قهيم تييدا باسي
نويزي ڪردووه له چهند شويني ڪتيبه ڪانيدا، به ريگايه ڪي نوي، ئه وهنده ي
من بزانم ڪهس پيش ئه م بهم جوړه له بارهيه وه نه دواوه، له باره ي
ڪروك و ناوه رو ڪي نويزه وه دواوه، ڪه ئه ویش خشوعه، له ته ڪييره ي
ئحرامه وه هه تا سه لامدانه وه، تييدا چهندين شتي سه رسوورهيته ر و
به سوودي باس ڪردووه.

به شي يه ڪه م: له ناو ئه و ڪتيبه نه دا باسي ڪردووه ڪه باس له بابهن تي
سهماع^(۱) دهڪات، له ڪوتاييه ڪه يدا دهفه رموويت:

(ئمه ئاماژه يه ڪ و پوخته يه ڪ بوو له چيڙي نويزدا).

به شي دووه م: له ڪتيبي (الصلاة و حكم تارڪها) دا هاتووه، ئه م به شه ي
له نيوان په ره ڪاني ڪتيبه ڪه دا ون و ناديار بوو، هه ر بويه زور به سوود

(۱) بابهن تي سهماع، مه به ست لي ګونگرته له ګوراني قهدهغه ڪراو، ثين قهيم له
ڪتيبي ڪي تاييه نه دا باسي ئه مه ي ڪردووه به ناوي: (الكلام على مسألة السماع) ڪه
فراوتترين ڪتيبه له و باسه دا، له ڪتيبه ڪه دا هه موو به لگه ڪاني ئه وانه ي باس ڪردووه
ڪه به دروستي دهزانن و دواتر به دريڙي موناغه شه ي به لگه ڪاني ڪردوون و وه لامي
داونه ته وه، بچووني هه موو زانايان و وه لامدانه وه ياني تي دا جه م ڪردووه، له چهند
ڪتيبي ڪي تريشدا له بارهيه وه دواوه، له وانه، (إغاثة اللهفان، مدارج السالكين). (وه رگير)

بوو که به‌ته‌ن‌ها له شوینیکدا دابنریت بو ئه‌وه‌ی سه‌رجه‌م موسلمانان سوودی لی ببینن، منیش به‌پیی برگه‌کانی ناوونیشانی گونجاوم بوی داناوه.

به‌شی سییه‌م: په‌یامیکی ئیبن قهیمه بو یه‌کیک له هاوریکانی.

ئیبن قهیم له ئیبنو ته‌یمییه‌ی ماموستایه‌وه ده‌گیریت‌ه‌وه که فه‌رموویه‌تی:

(گه‌ر دوای کرده‌وه‌یه‌کی چاکه هه‌ستت به‌کرانه‌وه و چیژ نه‌کرد له دلتدا، ئه‌وا گومانی لی بکه، چوونکه په‌روه‌ردگارت شوکرانه‌بژیره).

ئیبن قهیم له‌سه‌ر ئه‌م وته‌یه ده‌لیت: (واته ئه‌و که‌سه‌ی کرده‌وه‌ی چاکه ده‌کات هه‌ر له دونیادا پاداشته‌که‌ی وه‌ر ده‌گریت به‌چیژیک له دلیدا و گه‌شانه‌وه و چاوگه‌شبوون پیی، گه‌ر هه‌ست به‌م چیژه نه‌کات، ئه‌وا کرده‌وه‌که‌ی نات‌ه‌واوه).^(۱)

(۱) ته‌ن‌ها ئه‌م پیتشه‌کیه له نووسینی عادل عبدالشکوره، ئه‌وه‌ی تری هه‌موو نووسینی ئیبن قهیمه و ئه‌م ماموستا به‌ریزه له‌م کتیه‌دا کزی کردووه‌ته‌وه، وه‌ک چۆن به‌ریزیان ئاماژه‌یان پی دا. (وه‌رگیر)

ئىبن قەيىم لە بارەى نووژەوہ
ئاوا دەفەر مووئیت

حەقیقەتى نووژ

گومانى تیدا نییه نووژ نوورى دیدەى خوشەوستانە، چىژی روحى
یەكخواناسەكانە، تاقىکردنەوہى دۆخى راستگويانە، تەرازووە بۆ
ئەوانەى رىگايان گرتووەتە بەر، پەحمەتیکى ئارامبەخشە بۆ بەندەكانى،
رينوينى کردوون بۆى و پى ناساندوون وەك مپەرەبانى و رىزىك
بۆيان، بۆ ئەوہى بەهرەمەند بن لە مپەرەكەى و نزىكى لە ئەو بەدەست
بەين. پىويستى بە بەندەكانى نییە، بەلكوو بە فەزل و مەنتى خوى
نووژى بۆ داناون؛ پەرسشە بۆ دل و ھەموو ئەندامەكان، بەشى دل
تیدا كاملترین و مەزنترین بەشە، نووژ پرووکردنەخودايە، دلخوشى و
چىژوەرگرتنە بە نزىكى لە خودا و دلخوشبوون بە خوشەوستانى،
شادومانبوونە بە وەستان لە بەردەمیدا و پرووکردنە ئەو و پشتکردنە
غەبرى ئەو، بەجىگايەندنى مافى بەندايەتییە ھەتا بەو شىوہە دەبیت
كە پى رازییە.

نوئز میوانداری و بارانه

کاتیک خودا بهندهکە ی تاقی کردووەتەو بە ئارەزووەکانی لەگەڵ
هۆکارەکانیدا لە ناخی خۆی و دەرەویدا، رەحم و چاکە ی خودا بە
بەندهکە ی ئەوێ خواستوووە کە خوانیکی بۆ ساز بکات کە هەموو
جۆرە رەنگ و دیاری و بەرگی شانازی و بەخششیک لەخۆی بگریت،
پۆژانە پینچ جار بانگهێشتی کردوووە بۆی، هەر رەنگیک لە رەنگەکانی
خوانەکە ی کردوووە بە چێژ و سوود و بەرژەوێندییە ک -بۆ ئەو بەندهیە ی
بانگهێشتی ئەم خوانە کراوە- کە لە رەنگەکانی تر دا بوونی نییە؛ بۆ
ئەوێ بەنده چێژ لە هەموو رەنگەکانی بەندایەتی وەر بگریت، بە هەموو
جۆرەکانی ریزلینان ریزی لی بنیت، هەر کردووەیە ک لە کردووەکانی ئەو
بەندایەتیە دەبیته هۆی سڕینهوێ سڕینهوێ تەوانیک کە ئەنجامی داو، بۆ ئەوێ
پاداشتی بداتەو بە نوریکی تایبەت و بەهیزییە ک لە دل و ئەندامەکانیدا،
پاداشتیکی تایبەتیش لە پۆژی پەسلاندا.

دهرچوون له میواندارییه که

بانگه‌یشتکراوه که له میواندارییه که دهر دهچیت به تیری و تیراوی،
پوشاک قیبولبوونی کردووه ته بهری و بیپتویستی کردووه له هه‌موو
شتیک، چوونکه پیش ئه‌مه دل تووشنی بیئاوی و نه‌هاتی و برسیتی و
تینوویتی و پروتی و نه‌خوشی هاتبوو، ئه‌و ده‌مه‌ی له میواندارییه که
دهر دهچیت، خودا به‌هرمه‌ندی کردووه له خواردن و خواردنه‌وه و
پوشاک و دیاری، که بیپتویستی ده‌کات له هه‌موو شتیک.

نوێکردنه‌وه‌ی میواندارییه که

له‌به‌ر ئه‌وه‌ی نه‌هاتییه که به‌رده‌وامه، وشکی و بیفه‌پی دهروون
به‌رده‌وامه، وه‌ک په‌حمه‌تیک به‌به‌نده‌که‌ی خودا سات له‌داوی سات
میواندارییه که‌ی بۆ نوێ کردووه ته‌وه، به‌رده‌وام داوی باران ده‌کات له‌و
زاته‌ی باران و ئاودانی دلی به‌ده‌سته، داوی هه‌وری په‌حمه‌تی ئه‌و زاته
ده‌کات؛ بۆ ئه‌وه‌ی پاوه‌ن و گیا و به‌روبوومی ئیمان‌که‌ی وشک نه‌کات
که نوێز گه‌شه‌ی پێ کردووه، بۆ ئه‌وه‌ی ماکی گیا و دله‌که نه‌بریت له
داواکردنی ئاودان و باران، به‌م شیوه‌یه به‌رده‌وام سکالای بیئاوی و
وشکه‌سالی و پتویستبوونی به‌ ئاودان و بارانی چاکه‌کانی ده‌باته‌ لای
خودا، ئه‌مه دابونه‌ریتی به‌نده‌یه له‌ پوژده‌کانی ژیانیدا.

بينځاڻي وشكه ساليه

ئو بينځاڻيهي دل داگير دهكات، وشكه سالي و بينځاڻيهي، هه تا يادي خودا بكات و ږوو بکاته ئو زاته، باراني ږحه مهت به ليزمه دهباريت به سهريدا، ئو دهمه ي بينځاڻا دهبيت، تووشي بينځاڻي دهبيت به نه ندازه ي بينځاڻا بونه کي، که بينځاڻي شويني خوي دهکاته وه، دهبيت به زهوييه کي مردوو، ږووته ني و بيگژوگيايي دادهباريته سهری، ټاگري شه هه وات له هه موو لايه که وه دهوري ده دات وهک باي گره.

سهر نه نجامي بينځاڻي

ئو دهمه ي باراني ږحه مه تي پي دهكات، زهوييه که ي داده چله کيت و دهله رزيت و تووه کان چه که ره دهکن، ئو سا له هه موو جوړه گژوگيا و گول و گولزار يکي جوان جووت ده ږويت، گهر وشكه سالي و بينځاڻي پي بگات، وهک داريک وايه که ته ږي و نه رمي و بهروبوومه که ي به هو ي ټاوه وديه، هه رده ميک ټاوي لي بږيت، دهماره کاني وشک دهبيت و چله کاني ده ږووکيته وه، له بهروبووم دهو دستيت، له وديه درهخته که به ته واوي وشک بيت، گهر چليکي رابگيتشيت به ره و خوت به دهسته وه نه يهت و ملکه چ نه بيت و بشکيت، ئو دهمه دانايي خاوهن بيستانه که ئو وه دهخوازيت داره که بږيت و بيکاته که رهسته ي سووته مه ني.

وشکبوونی دل

دلش به و شیوهیه، وشک دهییت له و دهمه ی به تال دهییت له
 به کخواناسی و خوشه ویستی خودا و ناسینی و یادکردنی و دوعا کردن،
 گهرمی دهر وون و ئاگری شه هوات لی دعات، به مهش ئه ندامه کانی
 له گه شه کردن و ملکه چبون دهخات، دواتر ئه م و درهخته که ته نها بو
 سووتان دهست دعات. ﴿أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَىٰ نُورٍ مِّن رَّبِّهِ ۖ
 فَوَيْلٌ لِّلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُم مِّن ذِكْرِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ﴾^(۱)

واته: جا ئایا ئه و که سه ی که خوی میهره بان سینه ی گوشاد
 کردووه بو ئیسلام و له سه ر ریازی نور و پروناکیی پهروه دگاریه تی،
 (وهک ئه و که سه وایه که پیچه وانه یه؟) هاوار و وهیل بو ئه وانه ی که
 دلیان رهقه له ئاستی قورئان و یادی خودادا، ئا ئه وانه له گومراییه کی
 ئاشکرا دا گیریان خوار دووه.

(۱) سورة الزمر، الآية: ۲۲

بارانی دل

گهر دل بارانی ره حمه تی به سهردا بباریت، چله کانی نه رم و نه و
 ملکه چ دهن، گهر پای بکیشیت بهردو فرمانیکی خودا، ملکه چت ده بیت،
 به خیرایی و به نهرمی دیت به دهسته وه، بهروبومی به ندایه تییه که ی
 ده چنیه وه له هر چلیک له و چلانه، که ماکه که ی له ته پری دله وه یه،
 ماکه که کاری خزی ده کات له دل و نه ندامه کاندایا، نه و ده مه ی دل وشک
 ده بیت، چله کانیش له کاری چاکه ده ره ستن، چوونکه ماکه ی دل و
 زیانه که ی لی دابراوه و له نه ندامه کاندایا بلاو نه بووه ته وه، هر نه ندامیک
 بهروبومی خزی هه لگرتوه له به ندایه تیگردن.

به کارهینانی ئەندامهکان

هه موو ئەندامهکانی جهسته په رستشیکى تاييه تيان ههيه، تاعه تیکيان
لئ داوا کراوه، له پیناو ئه وهدا ئافرینراوه و ئاماده کراوه بۆی.
خه لکی له مه دا سى به شن:

یه کهم: ئه وه که سه ی ئەندامهکانی له وهدا به کار دههینیت که بۆی ئافریندراوه
و داوای لئ کراوه، ئه مه ئه وه که سه یه بازرگانیی له گه ل خودادا کردووه،
که پر قازانجترین بازرگانییه، نه فسی فرۆشتوو به خودا و باشتترین
مامه له ی کردووه، نوێژ بۆ ئه وه دانراوه هه موو ئەندامهکان بۆ په رستش
به کار بهینریت له گه ل شوینکه و تنی دلا.

دووهم: ئه وه که سه ی ئەندامهکانی له شتانی کدا به کار دههینیت که خودی
خوی و ئەندامهکانی بۆ ئه وه نه ئافریندراون، ئه مه په نجبه خه ساره و
بازرگانییه که ی شکستخواردوو، رازیوونی خودا و پاداشته که ی
له دهست داوه، تووریهی و سزای سه ختی خودای به دهست هیناوه.

سییه م: ئه وه که سه ی ئەندامهکانی له کار خستوو و به بیکاری مراندوویه تی،
ئهمه ش په نجبه خه ساره به خراپترین شیوه، مروف بۆ عیبادت و تاعهت
هینراوته بوون نه ک بۆ بیکاری، بوغزاوینترین کهس له لای خودا ئه وه
که سه بیکاره یه که نه له دونیادا کاریک دهکات، نه مشوری قیامه تیشی
دهخوات، ئه مه باره به سه ر دنیا و دینه وه.

ئەندامەکانی تاعەت

نمونه‌ی کەسی یەكەم وەك ئەو پیاوێ وایە كە زەوییه‌کی فراوانی
 كێلایە بە یارمەتی كەرەستە كێلان و تۆكردن، بەشی ئاودانی
 پێوستیشی بۆ دابین كردووە، كێلایه‌تی و ئاماده‌ی كردووە بۆ
 كشتوكاڵكردن، جۆره‌ها بەرهمی دانه‌وێله‌ی تێدا چاندووە، له‌گه‌ل
 جۆره‌ها میوه‌هات و به‌روبوومدا، دواي ئەمانه‌یش فەرامۆشی
 نه‌كردووە، به‌لكو پاسه‌وانی بۆ داناوه‌ و پاراستوویه‌تی له‌ تێكه‌ره‌كان،
 رۆژانه‌یش سەردانی ده‌كات و ئەوه‌ی خراپ بووه‌ چاکی ده‌كات، له‌بری
 ئەوه‌ی وشك بووه‌ شتی نوێ ده‌چینی، دڕكه‌كه‌ی لێ ده‌كاتووه‌ و به‌
 به‌رداره‌كان ئاوه‌دانی ده‌كاتووه‌.

ئەندامەکانی تاوان

دووهمیش وەك ئەو كەسه‌ وایە هه‌مان زه‌ویی وەر گرتووه‌،
 به‌لام كردوویه‌تی به‌ په‌ناگه‌ی جروجانه‌وهر و شوینی لاک و بۆگه‌نی،
 كردوویه‌تی به‌ قه‌لایه‌ك و په‌نای هه‌رچی خراپه‌كار و دز و به‌دخو
 هه‌یه‌ داویه‌تی، ئەوه‌ی داناوه‌ بۆ تۆكردن و چاكدردنی، ئەم
 كردوویه‌تی به‌ بژیوی و هاوكاری بۆ ئەوانه‌ی تێیدان له‌ ئەه‌لی شه‌ر
 و خراپه‌کاری.

ئەندامەکانی بیکاری

سێیه‌میش وەک ئەو کەسە وایە لەکاری خستوو و فەرمانۆشی کردوو، ئاوەکە ی بەفیرۆ داو و لەو دەشت و بیابانەدا، بە پەشیمانی و لۆمەکراوی دانیشتوو.

ئەمە نموونەی بێئاگاگانه، ئەوەی پێشتر نموونەی خیانهتکار و تاوانبارەکان بوو، یەكەمیش نموونەی بەئاگا و ھۆشیارەکان بوو کە ئامادەن بۆ ئەو شتە ی بۆی ئافرێندراون.

یەكەم: گەر بجوولیت یان بوەستیت، ھەستیت یان دانیشیت، بخوات یان بخواتەو، بخەویت یان پۆشاک بکاتە بەری، قسە بکات یان بێدەنگ بیت، ھەموو ئەمانە پاداشتە بۆی نەك سزا، لە زیکر و تاعەت و نزیکبوونەو ھەدایە.

دووھەم: گەر ئەو شتانە بکات لەسەری ھەژمارە، لە دوورکەوتنەو و دووری و خەسارەتدایە.

سێیەم: گەر ئەو شتانە بکات لە بێئاگایی و بیکاری و کەمتەرخەمیدایە.

یەكەم: لە تاعەت و نزیکبوونەو ھەدایە.

دووھەم: بە ھۆی کارەكە یەو ھوكمی خیانت و سنووربەزاندنی ھە یە، چونکە خودا ئەو شتانە ی پێ نەبەخشیو بۆ ئەو ی بەو شتانە سەرپێچی بکات، ئەم کەسە تاوانبارە و خیانتی لە خودا کردوو لە نیعمەتەکانیدا، شایانی سزایە چونکە ئەو شتانە ی لە غەیری تاعەتی ئەودا بەکار ھێناو.

سێیەم: لەو ھەدا سوور دەخوات و ھوكمی بێئاگایی و شادومانی نەفس و سروشتەكە ی دەیگریتەو، ئەمە ی بەکار نەھێناو بۆ رازیبوونی

خودا و نزیکبوونه وه لی، ئەمه خهسارهتمه ندیه کی ئاشکرایه، که
کاته کانی ته مه نی له هیچ شتیکدا خهرج نه کرد و دوور بوو له باشتترین
قازانج و ئەزموونه کان.

خودا یه کخواناسه کانی بانگه‌یشت کردووه بو ئەم پینج نویژه وه که
رهحمه تیک بویان، جوړه ها عیاده تی بو ساز کردوون، بو ئەوهی
بهنده له هه موو وته و کرده وه و جووله و وهستانیک بهشی خوی
بیات له بهخششه کانی.

شاندى پاشا

راز و کروکی نویژ ئه وهیه که دل پروو بکاته خودا و هموو
 بوونی له بهردهمیدا ئامادهیی هه بیته، گهر پرووی تی نهکات و به
 گفتی دهروون و شتی ترهوه خوئی قال بکات، وهک شاندىک وایه که
 هاتووه بو بهردهم ده رگای پاشا بو ئه وهی داوای لیئوردن بکات له
 هه له و پیخلیسکانهکانی، داوای هه وری بهخشندهیی و میهری بکات،
 داوای ئه وه بکات که دلی پتهو دهکات، بو ئه وهی بتوانیت بهباشی
 خزمهتی بکات، هه ر که گهیشته بهردهم ده رگا که و تهنها قسهکردن
 له گهل پاشادا مایه وه، پرووی له پاشا وه ر گتپا و به راست و چهپدا
 رویشته، خوئی قال کرد به شتانی که خراپترین شته له لای پاشا، له
 ئه ویش به های که مترم، پیش ئه ووی خست و به دل پرووی کرده ئه و
 شته، کردی به پروو که و شوینی راز و نهینی خوئی، خزمه تکارهکانی
 نارد بو ئه وهی گویرایه لیلی پاشا بکه ن، داوای لیئوردنی لی بکه ن و
 له بری ئه و خزمه تی بکه ن، پاشایش ئه مه ده بینیت و ئاگای له حالیه تی.

به خشندهیی پاشا

له گهل ئه مه يشدا به خشندهیی و سه خاوهت و فراوانیی چاکهیی پاشا
رهتی ده کاته وه که ئه م خزمه تکار و شوینکه وتوانه به دهستی به تال
بگه رینه وه، له رهحمهت و چاکهیی خوی بیبهشیان ناکات.

به لام جیاوازی زوره له نیوان ئه و کهسهی له کاتی دابهشکردنی
غهنیمه تدا خاوهن بهشی تهواوه، له گهل ئه و کهسهی بهشیکی کهمی
پن دهدریت و بهشی تایبهتی نییه. ﴿وَلِكُلِّ دَرَجَتٍ مِّمَّا عَمِلُوا وَلِيُوفِّيَهُمْ
أَعْمَلَهُمْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ﴾^(۱)

واته: بۆ ههریهک له وانه پله و پایه ههیه به گویرهیی کرده وه کانیان،
تا خودا پاداشت و سزای کرده وه کانیان به تهواوی بداته وه، ئه وان ههچ
جووره ستهمیکیان لی ناکریت.

خودا ئه م جووره مرقهیی بۆ خوی ئافرانده و وه و تایبهتی کردووه و
هه موو شتیکی بۆ ئافرانده و وه، وهک چۆن له فهرمووده یه کی قودسیدا هاتووه:
(ئه ی نه وهی ئاده م، بۆ خۆم ئافرانده ویت و هه موو شتیکم بۆت
ئافرانده و وه، خۆت قال مه که به و شته ی بۆم دروست کردوویت، له و
شته ی بۆ ئه وه م دروست کردوویت.)

له فهرمووده یه کی تر دا هاتووه: (بۆ خۆم ئافرانده ویت، گه رهنتیی
رۆزیه که تم کردووه، خۆت ماندوو مه که، ئه ی نه وهی ئاده م، به دوامدا
بگه ری من ده بینیه وه، گه ر من بینیه وه، هه موو شتیکت دهست
که وتوو، گه ر منت له دهست بچیت، هه موو شتیکت له دهست چوو، من
باشترم له هه موو شتیکت).

هۆکاری نزیکبوونهوه

خودا نویژی کردووه به هۆکاریک بۆ ئهوهی بگهین به نزیکی له ئه و
و مونا جاتکردنی و خوشویستنی و شادومانبوون پێی، بهنده له نیوان
نویژهکاندا تووشی بیئاگایی و وشکی و دوورکهوتنهوه و پینالیسکان
و ههله دهبیته، ئهمهیش له پهروهردگاری دووری دهخاتهوه، له
نزیکبوون لێی دووری دهخاتهوه، دهبیته بیگانهیهک له بهندایهتیکردن
وهک ئهوهی له گرووی بهندهکان نهبیته، لهوهیه به دهستی خۆی، خۆی
بخاته دهستی دوژمنهوه، بهئەسیری بگیریت و له زیندانی دهروون
و ئارهزووهکانیدا کۆت و زنجیری بکات، تووشی دلتهنگی و خهم و
خهفته و ههسرهت بیته، هۆکاری ئهمهیش نازانیت.

هههه بۆیه رهحمهتی پهروهردگاری میهرهبان پێی ئهوهی خواستووه
که له پهڕستهشهکانی پهڕستشیکی کۆکه رهوهی بۆ دابنیت که بهش و
دۆخهکانی جیاوازه، بهپێی جیاوازیی ئه و پووداوانهی له بهندهکهوه
دهر کهوتووه، بهپێی زۆر پێویستبوونی له بهشی خۆی له ههموو
باشهیهک له بهشهکانی ئه و بهندایهتییه.

پاکی پییه کان

بهنده به دهستنویژ له پیسییه کان پاک ده بیته وه و به پاکییه وه ده چیه خزمه تی په روه ردگاری، دهستنویژ پروکesh و ناوه روکی هیه، پروکeshه که ی پاکی جهسته و ئەندامه کانی عیاده ته، ناوه روک و رازه که ی پاکبونه وه ی دله له پیسییه کانی به تهوبه کردن، هر بویه خودا تهوبه کردن و پاکی بهیه که وه باس کردوه: **﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ﴾**^(۱)

واته: خودا تهوبه کارانی خوش دهویت و پاکی خوش دهویت.

ئه و کهسه یشی که له دهستنویژ تهواو ده بیته، سوننه ته دوا ی وتنی شایه تومان، بلیت: **اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنَ التَّوَّابِينَ، واجْعَلْنِي مِنَ الْمُتَطَهِّرِينَ**^(۲).

به مهش ناخ و پروکeshی پاک ده بیته وه.

به شایه تومان له شیرک پاک ده بیته وه، به تهوبه کردنی له تاوان پاک ده بیته وه، به ئاوی دهستنویژ له پیسییه کانی جهسته ی پاک ده بیته وه، به مهش دهگاته به رزترین پله ی پاکبونه وه پیش ئه وه ی بچیه خزمه تی خودا و له بهرده میدا بوه ستیت، که له پروکesh و ناوه روکدا پاک بوویه وه، مؤله تی دهری له بهردهم خودادا بوه ستیت، چونکه به هاتنی بو ماله که ی و شوینی په رسته شه که ی نه جاتی بووه له راکردن و ههلهاتن.

هر بویه هاتن به رهو مزگهوت له تهواویتی نویژ بووه، که له لای هه ندیک واجبه و له لای هه ندیکیش سوننه ته.

(۱) سورة البقرة، الآية: ۲۲۲

(۲) الحديث عن عمر بن الخطاب، أخرجه الترمذي، كتاب الطهارة، باب فيما يقال بعد الوضوء: ۱/۷۷

رووکردنه اقبیلە

بەندە لە کاتی بیئاگاییدا وەک ئەو کەسە وایە لە دەست گەرەکی
رای کردوو، دل و ئەندامەکانی وەستان لەو خزمەتە بۆی
ئافریندراوە، کە هاتەو خزمەتی، ئەوا لە راکردنەکی گەرەتەرە،
ئەو دەمەی لە بەردەمیدا دەوێستیت، وەستانی بەندایەتی و ملکه چی
و خوشکاندەو، سۆزی گەرەکی جوولاندوو بەرامبەری و
رووتیکردنی لەدوای دوورکەوتنەو لێ.

فەرمانی پێ کراوە روو بکاتە قیبلە، بە دلێشی روو بکاتە خودا، بۆ
ئەوێ پرزگاری ببیت لەو دوورکەوتنەو و ئەو پشتتیکردنە تییدا
بوو، دواتر لە بەردەمیدا بوێستیت وەک کەسیکی ملکه چی زەللی
داماو کە سۆزی گەرەکی بەلای خۆیدا رادەکێشیت، بە موسلمانێ
و تەسلیمبوونەو چووێ بەردەمی، سەری نەوی کردوو و دلی
ملکه چه، دلی لە ئەو لاندات و چاوی بە راست و چهپدا ناگیریت،
بەلکوو بە دل و هەموو وجودییەو رووی تی کردوو

حهقیقه تی (الله اکبر)

دواتر به ریز و شکووه به گه وره ی داده نیت، له مه یشدا دل و زوبانی هاوئا ههنگن، له دلیدا خودا له هه موو شتیک گه وره تر بوو، راستگویییه که ی به وه سه لماند که له دلیدا هیچ شتیک له خودا مه زنتر نه بووه هه تا پیوه ی قال بییت، گهر قال بییت به شتیکه وه جگه له خودا و ئه وه ی پیوه ی قاله له خودا گرنگتر بییت له لای، ئه وا (الله اکبر) ه که ی ته نها به زوبان بووه و دلی له گهل نه بووه.

به وتنی (الله اکبر):

۱. له پۆشاک ی خۆ به گه وره زانین دهر ده چیت که دژی به ندایه تییه.

۲. ریگری لی ده کات له وه ی دلی بۆ غه یزی خودا بچیت.

گهر خودا له لای و له دلیدا له هه موو شتیک گه وره تر بییت، ئه وا حه قی (الله اکبر) و ئه نجامدانی عیاده تی به گه وره زانینی خودا له و دوو نه خۆشییه ده یپاریزیت که گه وره ترین به ربه سته له نیوان خوی و خودادا.

دوعای ئیستیفتاح

که وتی: (سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ) و تاریفی خودای کرد به و شیوهیهی که شایسته‌یه‌تی، به‌مه‌یش دهر ده‌چیت له و بیئاگاییه‌ی که به‌ربه‌سته له‌نیوان خوی و خودادا.

ئه‌و سلاو و ستاییشه‌ی به‌کار هیناوه که به‌رام‌به‌ر پاشاکان به‌کار دیت له و دهمه‌ی ده‌چیته‌ی لای، وه‌ک به‌گه‌وره‌دانان و پیزگرتن لئی و پیوستیه‌که‌ی بخاته‌خزمه‌تی، ئه‌و تاریف‌کردنه له دابونه‌ریتی به‌ندایه‌تییه، که وا ده‌کات رووی تی بکات و لئی رازی بیت و پیوستیه‌که‌ی به‌جی به‌نینیت.

په ناگرتن به خودا

پیش ئه وهی دهست بکات به قورئانخویندن، په نا دهگریټ به خودا له شهیتانی ده رکراو له رهحمی خودا، شهیتان له هه موو کات زیاتر دژیته تی، چوونکه باشتیرین شوینی بهنده یه و به سوودترینه بو دنیا و قیامه تی، سووره له سهر ئه وهی پرووی وهر بگریټ و دل و جهسته ی لی داببریت، گهر نه یوانی به جهسته دای بپریت، دلی داده بریت و ناهیلټ له به رده م په روه ردگاریدا بوه ستیت، ههر بویه فرمان کراوه به بهنده په نا بگریټ به خودا لی بو ئه وهی به سه لامه تی له به رده م خودادا بوه ستیت، بو ئه وهی دلی بژینیته وه و پرووناکی بکاته وه به وهی لی زاده مینټ و لی تیده گات له وته ی په روه ردگاری، که هوکاری ژیان و نیعمه ته کانی و پرگار بوونیه تی، شهیتان هه ول ددهات دلی داببریت له مه به ستی قورئانخویندن.

که خودا زانستی به وه هه بوو دوژمنه که جدیه و خوی یه کلا کردوته وه بو بهنده، بیده سه لاتنی بهنده یشی زانی، ههر بویه فرمانی پی کرد په نای پی بگریټ و په نای بو بیات بو ئه وهی له کو لی بکاته وه، ئه مه یش به سه بو پروو به پروو بونه وه و جهنگان له دژی، وهک ئه وهی پی و تراوه: تو توانای ئه م دوژمنه ت نییه، په نا بو من بینه پرگارت ده که م له دهستی و ناهیلټ زیانت لی بدات.

روژیکیان شه یخولئیسلام پی و تم: (گهر سه گی مه ره کان پیټ وه ری، خوت قال مه که به شه رکردن له گه لی، په نا ببه بو شوانه که، ئه و ده توانیت سه گه که ت لی دوور بخاته وه).

که په نای گرت به خودا له شهیتان، لی دوور ده خاته وه، دل ده چیټ بو لای و اتاکانی قورئان، ده چیټه باخچه یه ک که مایه ی دلخوشییه، سه رسوور هینه ره کانی ده بینټ که ئاوه ز شوک ده کات، له گه نجینه کانی

شتانیک دەر دهکات که چاو نهیدیوه و گوی بیسه‌ری نه‌بووه، به‌ربه‌ستی
نیوان خوی و هموو ئه‌مانه نه‌فس و شه‌یتانه، نه‌فس کاردانه‌وه‌ی
هه‌یه بو شه‌یتان و گویرایه‌لیه‌تی، ئه‌و دهمه‌ی دوور ده‌که‌وێته‌وه لی
و ده‌روات، پاشا گرنگی پی ده‌دات و جیگیری ده‌کات و ئه‌وه ده‌هینیتیه
یادی که به‌خته‌وه‌ری و سه‌رکه‌وتنی تیدایه.

قورئانخویندن

که دهستی کرد به خویندنی قورئان، چووه ته پیگهی قسه کردن له گهل
 پهروهردگاری و مونا جاتکردنی، با تهواو ئاگادار بیت له تووره بوونی،
 بهوهی مونا جاتی بکات و قسهی له گهل بکات، بهلام پرووی له شتیکی
 تر بیت، ئەمه وا دهکات توورهیی خودا به دهست بهینیت، ئەمه وهک
 کابرایهک وایه پاشایهک له پاشاکانی دوتیا له خوی نزیک کردووه ته وه
 و هیناویه تیه بهردهمی خوی، پاشاکه قسهی بۆ دهکات، ئەویش پشتی
 لی کردووه و هر راست و چهپیه تی، گومانت چیه به توورهیی ئەو
 پاشایه، ئەهی گومانت چیه به پاشای حهق که پهروهردگاری جیهانیانه
 و راگری ئاسمانه کان و زهوییه؟!

با له هه موو ئایه تیکی فاتیه دا بوه ستیت و چاوه رپی وهلامی
 پهروهردگاری بکات، وهک ئەوهی گوپی لیه که دهفه رموویت: بهنده کهم
 سوپاسی کردم، لهو ده مهی وتی: ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ که وتی:
 ﴿الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾ ساتیک بوه ستیت و چاوه رپی پهروهردگاری بکات
 که دهفه رموویت: بهنده کهم تاریفی کردم، که وتی: ﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾
 چاوه رپی پهروهردگاری بکات که دهفه رموویت: بهنده کهم ریزی لی
 گرتم، که وتی: ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾ چاوه رپی پهروهردگاری بکات
 که دهفه رموویت: ئەمه له نیوان من و بهنده کهمدایه، که وتی: ﴿أَهْدِنَا
 الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾ چاوه رپی پهروهردگاری بکات که دهفه رموویت:
 ئەمهیش بۆ بهنده کهمه، چ داوا بکات پیی ده به خشم.^(۱)

(۱) ئاماژیه بۆ فهرمووده کهی ئەبوهورهیره، که ئیمامی موسلیم گپراویه تیه وه.

چيڙي نوڙ

هه ركه سيڪ چيڙي نوڙ بجهڙيت، بوي ڊهر ڊهڪه ويٽ الله اڪبر و
 فاتحه تنها له شويني خوياندا ڊهن، وهڪ چوڻ وهستان و رکوع
 و سوجهيش تنها له شويني خوياندا ڊهن، هه موو به نڊايه تيهيڪ له
 به نڊايه تيهيڪاني نوڙ نهيني و ڪاريگهري و به نڊايه تيهيڪي هه يه ڪه له
 غهيري ئه وڊا به ڊي نايهت، دواتر هه ر ئايه تيهڪ له ئايه ته ڪاني سورهي
 فاتحه به نڊايه تي و تاموچيڙيڪي تاييهت به خوي هه يه.

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ﴾

که دهگه‌یته: ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾، له ژیر ئەم وشه‌یه‌دا سه‌لماندنی
 هه‌موو کام‌لبوونیک بۆ خودا ده‌بینیت له کرده‌وه و په‌سن و ناوه‌ به‌رزه‌کانی،
 پاک‌راگرتنی له هه‌موو عه‌یب و خراپه‌یه‌ک له کرده‌وه و په‌سن و ناودا، خودا
 سوپاس‌کراوه له کرده‌وه و په‌سن و ناوه‌کانیدا، پاک و بێگه‌رده له هه‌موو
 عه‌یب و که‌موکورتیه‌ک له کرده‌وه و په‌سن و ناوه‌کانیدا، کرده‌وه‌کانی
 هه‌مووی حیکمه‌ت و په‌حمه‌ت و به‌رژه‌وه‌ندی و دادپه‌روه‌رییه و له‌مه‌یش
 دهر ناچیت، هه‌موو په‌سنه‌کانی په‌سنی که‌مال و مه‌زنییه، هه‌موو ناوه‌کانی
 جوانه، سوپاس‌گوزارییه‌که‌ی دنیا و قیامه‌تی پر کردووه، ئاسمانه‌کان
 و زه‌ویی پر کردووه له‌گه‌ل ئەوه‌ی له‌نیوانیاندایه و تیا‌یاندایه، هه‌موو
 گه‌ردوون سوپاس‌گوزاری ئەون، سوپاس‌گوزاری ئەو هۆکاری و جوودی
 هه‌موو مه‌وجوودیکه، ئامانجی هه‌موو مه‌وجوودیکیشه...

له خودی خۆیدا سوپاس‌کراوه، گه‌رچی به‌نده‌کانی سوپاس‌یشی
 نه‌که‌ن، وه‌ک چۆن خودای تاک و ته‌نهایه، گه‌رچی به‌نده‌کانی به‌ تاک و
 ته‌نهای دانه‌نین، په‌سترای حه‌قه‌ گه‌رچی نه‌په‌ستن، سوپاس‌گوزاری
 خۆی بووه له‌سه‌ر زمانی ئەو که‌سه‌ی وتی: ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾
 وه‌ک چۆن پی‌غه‌مبه‌ری خودا ده‌فه‌رموویت: (خودای گه‌وره له‌سه‌ر
 زمانی پی‌غه‌مبه‌ره‌که‌یه‌وه فه‌رموویه‌تی: سمع الله لمن حمده.)^(۱)

له حه‌قیقه‌تا خودا سوپاس‌گوزاری خۆیه‌تی له‌سه‌ر زاری به‌نده‌که‌ی،
 چوونکه ئەوه خودایه سوپاس‌گوزاری خستوو‌ته‌ سه‌ر زوبان و دلی
 به‌نده‌که‌ی.

(۱) ئاماژه‌یه بۆ فه‌رمووده‌که‌ی ئەبو موسای ئەشع‌ری، که ئیمامی موس‌لیم گ‌ی‌راویه‌تی‌وه
 به ژماره (۴۰۴).

هه موو سوپاسگوزاييهك بۆ ئه وه، هه موو مولكك بۆ ئه وه، هه موو
چاكه يهك به ده ست ئه وه، هه موو كاره كان ده گه پينه وه بۆ لای ئه و،
زانینی ئه مه له به ندایه تی سوپاسگوزارییه.

هه ره له به ندایه تیکردنی ئه وه یه بزانیته كه سوپاسگوزار بوونی بۆ
خودا نیعمه تیکه له خودا وه، كه ئه مه ییش شایانی سوپاسگوزارییه، كه
سوپاسی كرد له سه ره ئه م نیعمه ته، پتویسته له سه ری له سه ره نیعمه تی
سوپاسگوزار بوونی جاریکی تر سوپاسی خودا بکات...

گه ره به نده هه موو هه ناسه کانی له سوپاسگوزاریی خودادا سه رف
بکات له سه ره نیعمه تیک له نیعمه ته کان كه پتویسته سوپاسی خودا
بکریته له سه ری، شایانی ئه وه یه و زۆر زیاتریش، هیچ كه سیك
ناتوانیته به ته واوی ستاییشی خودا بکات له سه ره ئه و شتانه ی شایانی
سوپاس و ستاییشه.

له به ندایه تی به نده ئه وه یه گه واهی بدات كه ده سته و سانه له
سوپاسگوزاریی خودا به و شیوه یه ی كه شایسته یه تی، خودا سوپاسکراوه
له سه ره ئه مه، چونكه ئه وه خودایه خستوو یه تیه سه ره دل و زاری.

له په رستشی سوپاسگوزاری ئه وه یه خودا سوپاسگوزاریی زال
کردوو به سه ره هه موو دۆخه کانی به نده دا به دیار و نادیاریه وه،
له وه ی به نده خوشتی ده ویت یان رقی لیته تی، له حه قیقه تدا خودا له سه ره
هه موو ئه وانه سوپاسکراوه، گه رچی له لای به نده ییش نادیار بیته...

﴿ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾

پاشان دهگهیت به ﴿ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴾، شایه دی ئه وه ددهیت که خودا تاکه پهروهردگاره، وهک چوڼ پهروهردگاری جیهانیانه، ئافرینه و پوزیده و به پویه بهری کاروباریانه، هر ئه و ئه وانی هیناوه ته بوون و هر ئه ویش له ناویان، ده بات، ته نها ئه و خودا و په رستراویانه، په ناگیانه له کاتی نارحه تیدا، هیچ پهروهردگاریک نییه جگه له ئه و، هیچ خودایهک نییه جگه له ئه و.

﴿ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴾

پاشان دهگات به ﴿ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴾، به ندایه تییه کی تاییه ت به خو ی هیه، ئه ویش گه واهیدانه به وهی که په حمه ته که ی هه موو شتیکی گرتووه ته وه، هه موو بوونه وه ریکیش به شی خو ی وه ر گرتووه له و په حمه ته، به تاییه ت ئه و په حمه ته تاییه ته ی که به نده که ی راوه ستاوه له خزمه تیدا و مونا جاتی ده کات به وته ی خو ی و داوی په حمه ت و هیدایه تی لی ده کات، داوی ته واویتی نیعمه ته کانی لی ده کات، ئه مه یش له په حمه تییه تی به به نده که ی، په حمه ته که ی هه موو شتیکی گرتووه ته وه، وهک چوڼ سوپاسگوزارییه که ی هه موو شتیکی گرتووه ته وه.

(فصل دوم آیین)

پاشان دمکات به **(فصل دوم آیین)** له ناوهر و گه گهی راند سپیدت بر
له روی روزی به سلان چه سپیدت، خودا له و روزها بریار دمکات
له نیوان ناوهر و گه گه، روزیکه نیوا به نندگان پاداشتی کرده و گه گه
و در دمکات به چاک و خرابیه و، له معش له و دردمکاری و پیوستنی
سوپاسگوزاری خودایه.

که **(خداوند زب العالی)** سوپاسگوزنی خودا بوی خودایش فرمودی
به نندگم سوپاسی کردم، که **(الرحمن الرحیم)** سوپاسه کردنه و دی سیفانی
که مالی خودا بوی خودایش فرمودی (به نندگم ستایشی کردم)،
ستایشگرنیش سوپاسه کردنه و دی باشی و ژمارینی به سته گانی
ستایشگرا و گه به، که به سنی خودای کرد به تا که پاشای روزی
دوایی **(فصل دوم آیین)**، پاشای حقه که دایه و روی و گه و روی و
میزی و تاک و نهایی خودا و به راستی خسته و دی پیله و به گه گهی در
دمکات، خودا له ستایشگرنی ناو ناوهر ریزا گرتن، دفره و روی
(به نندگم ریزی لی گرتم)، ریزا گرتنیش ستایشگرنی به سیفانی
میزی و شک.

﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾

که وتی: ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾، چاوه‌رپی وه‌لامی په‌روه‌ردگاری ده‌کات که ده‌فه‌رموویت: ئەمه له‌نیوان من و به‌نده‌که‌مدایه، بۆ به‌نده‌که‌م هه‌یه چ داوا بکات. راده‌مینیت له به‌ندایه‌تی ئەو دوو وشه‌یه و مافه‌کانی، ئەو وشه‌یه جیا ده‌کاته‌وه بۆ خودایه و ئەو وشه‌یه‌ی بۆ به‌نده‌یه، هه‌روه‌ها له نه‌ینی و رازی ئەمه‌یش تیگه‌یشت، جیاوازی کرد له‌نیوان ئەو ته‌وحیده‌ی وشه‌ی ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ﴾ پیویستی ده‌کات، له‌گه‌ل ئەو ته‌وحیده‌ی وشه‌ی ﴿وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾ پیویستی ده‌کات، له نه‌ینی ئەوه تیگه‌یشت بۆچی له ناوه‌راستی سوره‌ته‌که‌دایه، که له پێشدا سوپاس و ستاییشی خودا هاتوو و له دواپێشدا دوعا هاتوو، تیگه‌یشت بۆچی ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ﴾ پێش ﴿وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾ خراوه، بۆچی مه‌فعوله‌که پێش فیه‌له‌که که‌وتوو، له نه‌ینی دووباره‌بوونه‌وه‌ی ضه‌میره‌که گه‌یشت، زانیی ئەو دوو وشه‌یه چه‌ندی دهرد و نه‌خۆشی دوور ده‌خه‌نه‌وه، که هه‌لوه‌شینه‌ره‌وه‌ی به‌ندایه‌تین، زانیی ئەو دوو وشه‌یه چۆن ده‌یخه‌نه‌ ژیر سایه‌ی به‌ندایه‌تییه‌وه، به‌لکوو چۆن ئافراندن و فه‌رمانه‌کان و پاداشت و سزا، دنیا و قیامه‌تی له‌سه‌ر ده‌سوورپێته‌وه، چۆن به‌رزترین ئامانج و ته‌واوترین ئامرازی له‌خۆ گرتوو و چۆن به‌ ضه‌میری خیطاب و ئاماده‌ باس کراوه، به‌بی ضه‌میری غائب.

﴿أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾

دواتر راما له پێویستی و ئاتاجبوونی بۆ ﴿أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾،

که ناوهڕۆکه‌که‌ی ئەمه‌ی له‌خۆ گرتوووه:

۱. ناسینی حه‌ق.
 ۲. ویستنی و شوینکه‌وتنی.
 ۳. کارپیکردنی.
 ۴. جیگیربوون له‌سه‌ری.
 ۵. بانگه‌وازبوکردنی و ئارامگرتن له‌سه‌ری.
- به‌ کاملبوونی ئەم پێنج پله‌یه، هیدایه‌ته‌که‌ی کامل ده‌بێت، له‌ هه‌ردانه‌یه‌کیشی که‌م بێت له‌ هیدایه‌ته‌که‌ی که‌م ده‌بێته‌وه.

کاروباره‌گانی هیدایه‌ت

به‌نده له ناخ و ږووکه‌شدا پیوړستی به هیدایه‌ته، له هه‌موو ئه‌وه‌ی ده‌یکات و وازی لی ده‌هینیت، پیوړستی به هیدایه‌ته.

ئو کاروبارانه‌ی به‌نده پیوړستی به هیدایه‌ته:

۱. کاریک به‌بی هیدایه‌ت ئه‌نجامی داوه به زانست و کرده‌وه و ویسته‌وه.

پیوړسته له‌سه‌ری ته‌وبه بکات، ته‌وبه‌کردنه‌کیشی هیدایه‌ته.

۲. کاریک که هیدایه‌ت دراوه بۆ بنه‌ره‌ته‌که‌ی به‌بی ورده‌کارییه‌گانی، پیوړستی به‌وه‌یه هیدایه‌ت بدریت بۆ ورده‌کارییه‌گانی.

۳. کاریک که له ږوویه‌که‌وه هیدایه‌ت دراوه و له ږوویه‌کی تریه‌وه هیدایه‌ت نه‌دراوه، له‌مه‌دا پیوړستی به‌وه‌یه به‌ته‌واوی هیدایه‌ت وهر بگریت، بۆ ئه‌وه‌ی هیدایه‌ته‌که‌ی کامل و ته‌واو بیت.

۴. کاریک که پیوړستی به‌وه‌یه له داها‌تویدا هیدایه‌ت وهر بگریت، وهک چۆن له ږا‌بردوودا هیدایه‌تی وهر گرتبوو.

۵. کاریک بیروباوه‌ری پیچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌یه که له‌سه‌ریه‌تی، له‌مه‌دا پیوړستی به هیدایه‌تیکه بیروباوه‌ره‌که‌ی دلی بس‌رپته‌وه و دژی ئه‌وه جیگیر بکات.

۶. کاریک که ده‌توانیت بیکات، به‌لام ئیراده‌ی کردنی نییه، له‌مه‌یشدا پیوړستی به هیدایه‌ته بۆ ئه‌وه‌ی ئیراده‌ی ئه‌نجامدانی هه‌بیت.

۷. کاریک که ده‌یه‌ویت بیکات، به‌لام توانای ئه‌نجامدانه‌که‌ی نییه، له‌مه‌یشدا پیوړستی به هیدایه‌ته بۆ ئه‌وه‌ی توانای ئه‌نجامدانی هه‌بیت.

۸. کاریک که نه توانای ههیه بۆ نهجامدانی، نه ئیرادهی ههیه، لهمهیشدا پیوستی به توانا و ئیراده ههیه بۆ نهوهی بهتهواوی هیدایهت وهر بگریت.

۹. کاریک که لهسهه هیدایهته، له زانست و کردهوه و ئیرادهدا، لهمهیشدا پیوستی به جیگیربوون و بهردهوامبوونه لهسههری.

ههر بۆیه داواکردنی هیدایهت گهورهترین پیوستیی بهندهیه، له ههموو شتیک زیاتر ئاتاجی ئهوه هیدایهتهیه، لهبهه ئههه پهروهردگاری بهبهزهیی لهسههری پیوست کردوه پۆژانه داواي هیدایهتی لی بکات له باشتترین دۆخیدا، که نهویش پینچ فهرزهکهیه، به هۆی زۆر پیوستبوون و ئاتاجبوونی بهو شتهی داواي دهکات.

خه لکی و هیدایهت

دواتر خودا پروونی کرده وه که نه هلی نه هلی هیدایهت جودان له نه هلی
غه زه ب و نه هلی گومرای، که واته به نیسبهت نه هلی هیدایهت وه خه لکی
بوون به سی به شه وه:

۱. له و نیعمه ته به هرهمه ند بووه و پیتی به خشراره، به رده و امبوونی
به شه که ی له م نیعمه ته به پیتی به شه که یه تی له ورده کاری و به شه گانی.

۲. گومرایه و له م هیدایه ته ی پیتی نه به خشراره و مؤفق نه بووه بوی.

۳. خه شم و قینی لی گیراره، چونکه زانیویه تی و کاری پیتی نه کردووه.

یه که م به هرهمه ند بووه له و هیدایه ته و به علیم و عه مه له وه شوینی
که وتووه.

دووه م گومرایه، نه زانستی پیتی هیه، نه کاری پیتی کردووه.

سییه م خه شم و قینی لی گیراره، زانستی پیتی هیه بووه، به لام دامالاره
له کار پیکردنی.

ره‌واپه‌تیی (آمین) کردن

له‌داوی ته‌واو‌بوونی له سوورته‌ی فاتحه، ده‌لیت (آمین)، وه‌ک
که‌ش‌ب‌ینییه‌ک به وه‌لامدانه‌وه و به‌ده‌سته‌پ‌ینانی نه‌وه‌ی داوای کردووه،
هر بویه جووه‌کان ئیره‌پیان به موسلمان‌ه‌کان برد له‌و ده‌مه‌ی له
نوژی موسلمان‌ه‌کاندا بیسه‌ری وشه‌ی (آمین) بوون.

رکوع

دواتر پیش چوونه رکوع بوی دانراوه ههردور دهستی بهرز
بگاتهوه، وهک به گه وره دانانی فرهانی خدا و جوانیهکی نوپژ و
به ندایه تیهکی تاییهت به دهسته گان وهک پرستشی نه ندایه گانی تر
وهک شوپنکه وتنی سوننه تی پینه مبهری خودا ﷻ که رازینه ره وه و
جوانکاری نوپژه، وهک به گه وره دانانی دروشمه گانی.

پاشان دهلیت (الله اکبر)، که له پروکنیکه وه بۆ پروکنیکی تر دهلیت،
وهک ته لیه ی حاجیان وایه له عیاده تیکه وه بۆ عیاده تیکی تر دروشمی
نوپژه، وهک چۆن ته لیه دروشمی ههجه، بۆ نه وهی به ندایه بزانیته نه پنی
و رازی نوپژ به گه وره دانانی خودایه و به ته لیا پرستشگر دینه تی!

دواتر به ملکه چیه وه ده چیه رکوع، ملکه چیه ک بۆ مه زنییه که ی، ملکانیک
بۆ هه یبه ته که ی، زه لیلبرونیک بۆ عیززه ته که ی، به ندایه پشتی بۆ چه مانده وه،
سه ری بۆ نه وی کرد، پشتی بۆ نوشتاله وه وهک به گه وره زانیلیک بۆ ی،
به زمانیش پاک رای گرت له هه موو که موکورتیه ک هاوتا له گهل
به گه وره زانیلی که چیرونی دل و نه ندایه گان و وته ی بۆ کو کرده وه له
باشترین دۆخیا، له زیکره که پیشیا ملکه چی و به مه زنیانی پهروه ردگاری
و پاکراگرتنی له هه موو که موکورتیه کی کو کرده وه.

ملکه چیرون په سنی به ندایه، گه وره یی و مه زنییش په سنی پهروه ردگاره.

له ته وایتی رکوع نه وه په به ندایه خوی بچووک بگاته وه و بیته وه
پهک، به جوریک نه مه هه موو خو به گه وره زانییه گانی بهروونی به سرتیه وه،
له چیکه پیا مه زنی پهروه ردگاری به سببیت، هه تا زیاتر مه زنی
پهروه ردگاری له دلیدا بیت، له لای خوی زیاتر بچووک به بیته وه، له
رکوعا خوی دل مه به سته، نه ندایه گانی شوپنکه وته و ته واکارن.

ههستانه وه له رکوع

له دواى ههستانه وهى له رکوع و وهستانى و گه رانه وهى بۆ جوانترین
شیوازی، سوپاس و ستاییشى پهروهردگارى دهکات، چونکه خودا
مؤفه قى کردوه. بۆ ئه و ملکه چیه، دواتر له وه وه گواستیه وه بۆ
ریکوهستان له بهردهمیدا، له خزمهتیدا وهستا وهک چون پشتر له
کاتى قورئانخویندندا وهستاوو.

ئه و ههستانه چیژ و دۆخیکى تاییه تی هیه که دل ههستی پى
دهکات، که جودایه له چیژ و دۆخى رکوع، ئه و روکته خودى خۆى
داواکراوه وهک روکنى رکوع و سوجه، هه ر بۆیه پیغه مبهرى خودا
وهک کرنوش و سوجه تپیدا دهماپه وه و دريژى دهگرده وه، تپیدا
زۆر سوپاس و ستاییشى خودای دهگرده، وهک چون له رینوینیه گانیدا
باسمان کرد^(۱)، له کاتى شه ونوژدا زۆر تپیدا دهپوت: (لیرى الحمد، لیرى
الحمد) و دووباره ی دهگرده وه^(۲).

(۱) بیروانه زاد المعاد: ۱/۵۵

(۲) به شیکه له و فرموده یی که حوزیه یه گنراویه تیه وه، ئه بو داود و نه سائی و
ئه حمه ر گنراویانه تیه وه.

سجدهی یه کهم

دواتر بوی دانراوه (الله اکبر) بکات و بچیتته سجده، له سجده کهیدا
 هموو ئه ندامیک له ئه ندامه کانی به شی خوی پی ده دات له به ندایه تیکردن،
 له به ردهم په روه ردگاریدا ناوچه وانی بخاته سه ر زهوی و لووتی بو
 شور بکات، دلی بو که چ بکات، به یریزترین شت تییدا که روخساریه تی
 بیخاته سه ر زهوی، لووتی بو نهوی بکات و دل و ئه ندامه کانی بو
 که چ بکات، وهک زه لیل بوونیک بو مه زنییه کهی، ملکه چبوونیک بو
 عزیزه ته کهی و ملدان له به رده میدا، شتیکی زه لیل و شکاو کردووه
 بو په روه ردگاری، ته سبیحاتی ده کات به بالابوونه کهی له مه زنترین
 نه ویبوونیدا، به رزییه کهی ئالاه به نه ویبوونه کهی به زه لیل بوون و
 ملکه چی و شکانه وه، دلشی هاوتایه له گه ل حالی جه سته یدا، دلش
 وهک روخساری سجدهی بردووه، لووت و هه ردو و ده ست و ئه ژنق
 و پییه کانی له گه لیدا سجده یان بردووه.

بوی دانراوه رانی جیا بکاته وه له قاچی، سکی جیا بکاته وه له رانی،
 ده سته کانی جیا بکاته وه له لاکانی، بو ئه وهی هموو ئه ندامه کانی به شی
 خوی بیات له به ندایه تیکردن و هه ندیکیان هه ندیکی تریان هه لئه گرن.

له م حاله دا له هموو کاتیک شایسته تره که له حاله کانی تر زیاتر
 له خوداوه نزیک بیت، وهک چون پیغه مبه ری خودا ده فهرموویت:

(نزیکترین کات که به نده له خوداوه نزیکه، ئه و کاته یه که له سجده دایه.)^(۱)

سوجدەى دل

که سوجدەى دل ملکه چیه کی ته وای تیدایه بۆ پهروه ردگاری،
خودایش بهرده وامی داوه بهم سوجدەیه ههتا روژی دوايی.

وهک چۆن له ههندیک له سهله فییان پرسىووه: ئهري دل سوجدە
دهبات؟

ئەوانیش وتیان: (ئەري به خوا، سوجدەیهک که سهه بهرز ناکاته وه
ههتا دهگات به خودا).

ناوه ڪاني نوڙ

نوڙ له سهر پيڻج شت بونياد نراوه: قورٿانخويندن، به پيوه وهستان،
رڪوع، سوجده، زيڪر. به ههريه ڪيڪ له م پيڻج ناوه ناو نراوه.

پي و تراوه (قيام)، وهڪ چوڻ خودا دهفه رموويت:

﴿قُمِ اللَّيْلُ إِلَّا قَلِيلًا﴾^(۱)، واته: شهو ههسته نوڙ بڪه، مه گهر كه ميكي
نه بيت.

﴿وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ﴾^(۲)، واته: له نوڙدا بوهستن بو خوا به گهر دنكه چي.

پي و تراوه (قيرائه)، وهڪ چوڻ خودا دهفه رموويت:

﴿وَقُرْءَانَ الْفَجْرِ إِنَّ قُرْءَانَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا﴾^(۳)

واته: ههروهه نوڙي به ياني به جي بيته، قورٿانخويندن نوڙي
به ياني هه ميهه ده بينريت (له لايه ن فريشته ڪاني شهو و پوڙ) هوه.

پي و تراوه (رڪوع)، وهڪ چوڻ خودا دهفه رموويت: ﴿وَأَرْكَعُوا مَعَ
الرَّكْعَيْنِ﴾^(۴)

واته: له گهل ڪر نوو شهبه راندا ڪر نوو ش بهرن.

﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَرْكَعُوا لَا يَرْكَعُونَ﴾^(۵)

(۱) سورة المزمل، الآية: ۲

(۲) سورة البقرة، الآية: ۲۳۸

(۳) سورة الاسراء، الآية: ۷۸

(۴) سورة البقرة، الآية: ۴۳

(۵) سورة المرسلات، الآية: ۴۸

واته: کاتیک پیان بوئری له خوا بترسن و گرنووش بهرن، گرنووش
ناپهن.

پی و تراوه (زیگر)، وهگ چون خودا دهفه رموویت:

﴿إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ﴾ (١)، واته: کاتیک

که بانگ درا بو نویژر له روژی هه پیندا، به په له برۆن بو پادی خودا...

﴿لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ﴾ (٢)

واته: مال و مندا لانتان پیئاگاتان نه کهن له پادی خوا.

به ریژترین کاری نویژر سوچه په، به ریژترین زیگریشی قورئان خویندنه،

په کهمین سورته که دابه زییه سه ر پیغه مبه ری خودا ﷺ سه ره تاکه ی

خویندنه وه بو، گو تاییه که یشی سوچه بو، رگاتی نویژیش ئاوا

دانراوه، په که مه که ی قورئان خویندنه و گو تاییه که ی سوچه پردنه.

(١) سورة الجمعة، الآية: ٩

(٢) سورة المنافقون، الآية: ٩

ههستانهوه له سوجدە

دواتر سه‌زی به‌رز ده‌کاته‌وه و داده‌نیشیت، چوونکه ئەم دانیشته
ده‌ور دراوه به دوو سوجدە، سوجدەیه‌ک له پیش و سوجدەیه‌ک
به‌دوایدا، هه‌ر بۆیه پینگه‌یه‌کی تایبه‌تی هه‌یه، پینگه‌مبه‌ری خودا
به ئەندازه‌ی سوجدە درێژی ده‌کرده‌وه و ده‌گه‌رایه‌وه بۆ لای
په‌روه‌ردگاری، داوای لیخۆشبوونی لێ ده‌کرد و داوای په‌حمه‌ت و
هیدایه‌ت و پۆزی و ئارامی لێ ده‌کرد^(۱)، ئەم دانیشته‌ چێژ و دۆخیکی
تایبه‌ت به‌ دل ده‌به‌خشیت که جودایه له چێژ و دۆخی سوجدە.

(۱) فه‌رمووده‌که سه‌حیحه و ئەبو داود گێراویه‌تی‌وه.
دوعاکه به‌م شیوه‌یه‌یه: (اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَارْحَمْنِي وَاجْعَلْ لِي وَارْزُقْنِي).

دانيشتنی نيوان سوجدەکان و چټرەکهی

بەندە لەم دانيشتنەدا دەستەوئەژنو لە بەردەم پەرودرگاریدا
کەوتوو، داوای لیڤوردن دەکات لەو تاوانەى ئەنجامی داو، بە هیوای
ئەوێ خودا لێی خۆش بیټ و رەحمی پێ بکات و یارمەتیی بدات
لەسەر ئەو نەفسەى کە فەرماندەرە بە خراپە.

پێغەمبەری خودا ﷺ لەم دانيشتنەدا زۆر داوای لیخۆشبوونی لە
خودا دەکرد^(١) و زۆر دەگەرایەو بە بۆ لای.

نەفسێ بخە شوینی کەسیک کە قەرزارە و حەقی خودای لەلایە و
تویش کەفیلی ئەوێت، قەرزارەکەیش قەرزەکە دوا دەخات و فیلبارە،
تو کەفیلیت و قەرزارەکەیش دەبیټ حەقەکە بگەرێنیتەو.

تویش یارمەتیی دەدەیت هەتا ئەو حەقەى لەلایە بیداتەو و تویش
لە کەفیلییەکە رزگارت بیټ.

دلێش هاوبەشی نەفسە لە خێر و شەردا، لە پاداشت و سزادا،
لە ستایش و سەرکۆنەکردندا، نەفس کاری راکردن و دەرچوونە
لە کۆتێ بەندایەتێ و بەزایەدانی مافەکانی خودا، دلێش هاوبەش و
ئەسیریەتێ گەر دەسلالاتی بەهێز بیټ، ئەویش هاوبەش و ئەسیریەتێ
گەر دەسلالاتی بەهێز بیټ.

(١) فەرموودەکە صنەحیحە و ئیبنو ماجە گێراویەتیەو.

دوعاکە بەم شیوەیە: (رَبِّ اغْفِرْ لِي، رَبِّ اغْفِرْ لِي).

كۆكرەۋەى ھەموو باشىيەكان

بەندە گە سەرى بەرز گىردەۋە لە سوچدە، دەستەۋنەژنۇ لە بەردەم
خودادا دەۋەستىت، داۋاي لىپوردن لە خودا دەگات لەۋەى تىيدا بوۋە،
بە ھىۋاي ئەۋەى خودا رەھمى ھى بگات و لىي خوش بىيىت و ھىدايەتى
بدات و پۇزى بدات و ئارامى ھى بىەخشىت^(۱)، ئەم پىنچە خىرى دۇنيا
و قىامەتى لە خۇ گرتوۋە.

بەندە پىۋىستىيەتى، بەلگۈ ناچارە بۇ ئەۋەى بەرژەۋەندىيەكانى
لە دۇنيا و قىامەتدا بەدەست بېيىت، ھەروەھا دوورخستەۋەى ئەۋ
شتانەى لە دۇنيا و قىامەتدا زىانى لى دەدات، ئەم دوغايەش گەرەنتىي
ئەۋانەى بۇ دەگات، پۇزى بەرژەۋەندىيەكانى دۇنيای بۇ پادەكىشىت و
سەلامەتتىش زىانەكانى لى دوور دەخاتەۋە، ھىدايەتتىش بەرژەۋەندىي
قىامەتى تووش دەگات و لىخۇشبوۋنىش زىانەكانى لى دوور دەخاتەۋە،
رەھمەتتىش ھەموو ئەۋانە جەم دەگات.

(۱) دوعاگە بەم جۆرەيە: اللّٰهُمَّ اغفر لي وارْحمني واجبرني وامدني وارزقني. (ۋەرگىز)

سوجدی دووهم

دووباره وهک جاری پیشوو دهچیتته وه سوجده، تهنه یهک سوجده نابات وهک چۆن یهک رکوعی برد، به هوی فزل و ریز و پیگهی سوجده له لای خودا، بهنده له کاتی سوجدهدا له هه موو کات زیاتر له خوداوه نزیکتره، له هه موو کات زیاتر چۆته ناو بهندایه تییه وه، هه بویه کراوه به کوتایی رکاتیک و ئه وهی پیش ئه وهک پیشه کییهک وایه بوی، پیگهی له نوژدا وهک پیگهی ته وافکردنه له حه جدا، وهک چۆن له سوجدهدا له هه موو کات زیاتر له خوداوه نزیکه، له مه ناسیکه کانیشدا له کاتی ته وافدا له هه موو کات زیاتر لیوهی نزیکه.

هه بویه هه ندیک له هاوه لان به وانیه یان وت که له کاتی ته وافدا قسه ی دونیا یان ده کرد: ئه وه باسی شتی وا ده که یت؟ له ده میکا له کاتی سوورانه وه مان به ده وری که عبه دا خۆمان پیشانی خودا ده دهین^(١). هه بویه -خودایش زاناتره- رکوع پیش سوجده خراوه، وهک پله به ندیهک و رویشتن بۆ شتیک که له و بالاتره.

دانیشتنی ته حیات

له و ده مه ی نوژده که ی ته واو کرد و تهنه ئه وه مایه وه سه لام بداته وه، دانراوه له به رده م خودا دا دانیشیت و ستاییشی بکات به باشتین سلاو و ریز، که تهنه بۆ ئه و شیاوه و شایانی که سی تر نییه.

(١) خاوه نی وته ئیبنو عومه ره، الطبقات الکبری لابن سعد: ٤/١٦٧

التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ

نهریتی پاشاکان وایه که به چه‌ندین شیواز سلاویان لی بکریٲ به کرده‌وه و وته، که ملکه‌چی و ستاییشکردن و دوعای مانه‌وه و به‌رده‌وامبوونی پاشایه‌تییه‌که‌ی له‌خو بگریٲ، هه‌یه به سوخته‌بردن سلاوی لی ده‌کات، هه‌یه به ستاییشکردن سلاوی لی ده‌کات، هه‌یه به دوعای ته‌مه‌ن دریژی و مانه‌وه سلاوی لی ده‌کات، هه‌یه هه‌موو ئه‌وانه له سلاوه‌که‌یدا کو ده‌کاته‌وه، پاشای حق خودای گه‌وره له‌پیشتره به هه‌موو ئه‌و سلاوانه له‌لایه‌ن ئافرینراوه‌کانیه‌وه، له حه‌قیقه‌تدا ته‌نها بو ئه‌وه، ههر بویه و تراوه مه‌به‌ست له التَّحِيَّات: مانه‌وه‌ی مولک و ده‌سه‌لاته، و تراوه مانه‌وه و به‌رده‌وامییه که خودا شایه‌ستره به‌مه.

ههر سلاویک که له پاشاکان ده‌کریٲ له سوخته‌بردن و ستاییش و مانه‌وه و به‌رده‌وامی، هه‌موو ئه‌وانه بو خودایه، ههر بویه ئه‌لیف و لامی پیوه‌یه و هه‌موو سلاویک ده‌گریٲه‌وه...

به پاشاکانیان ده‌وت: ژیانیکی به‌رده‌وامت هه‌بیٲ، هه‌ندیکیان ده‌یانوت: ده‌هزار سال بژیٲ، خودا به‌رده‌وامی بدات به رۆژه‌کانت، خودا مانه‌وه‌ت دریژه پی بدات، هاوشیوه‌ی ئه‌مانه که مه‌به‌ست لیی به‌رده‌وامی ژیان و ده‌سه‌لات و مولکه، مانه‌وه‌ی ده‌سه‌لات و ژیانیش ته‌نها بو ئه‌و زاته‌یه که هه‌میشه ده‌ژی و مردنی به‌سه‌ردا نایه‌ت، شایانی ئه‌و پاشایه‌یه که هه‌موو مولکه‌کان له‌ناو ده‌چن غه‌یری مولک و ده‌سه‌لاتی ئه‌و نه‌بیٲ.

و الصَّلواتُ

دواتر به واوی عهتف وشه‌ی (الصَّلوات) یشی عهتف کرده سه‌ری،
 به له‌فزی جه‌مع و مه‌عریفه بۆ ئه‌وه‌ی هه‌موو ئه‌و شتانه بگریته‌وه
 که وشه‌ی (الصلاة) ی بۆ به‌کار دیت به‌گشتی و تایبه‌ته‌وه، هه‌موو
 ئه‌وانه بۆ خودایه و ته‌نها شایسته‌یه به‌ئو، مولک و گه‌وره‌یی هه‌ر
 بۆ خودایه، په‌رسنش هه‌ر شایسته‌ی ئه‌وه، مولک و گه‌وره‌یی ته‌نها
 بۆ ئه‌وه، په‌رسنش و په‌حمه‌ت ته‌نها شایانی ئه‌وه.

والطِّبَّاتُ

دواتر به واوی عه تف (الطِّبَّات) یشی عه تف کرده سهری، نه مه یش
دوو شت له خوی ده گریت: په سن و مولک.

به نیسبهت په سنه که وه خودا پاکه، قسه کانیشی پاکه، هموو
کرده وه کانی پاکه، ته نه پاکیی لی وده ر ده که ویت، ته نه پاکیش دهریته
پالی، ته نه پاکیش به رز ده بیته وه بۆ لای، هموو پاکي و چاکیه ک هر
بۆ خودایه به په سن و کرده وه و قسه و دانه پاله وه، هموو پاکیک
ده دریته پالی، هرچییه ک درایه پالی پاکه، گوftar و رهفتاری پاک
هر بۆ نه وه، هرچی دراوته پالی پاکه وک ماله که ی، به نده که ی،
روحه که ی، حوشتره که ی، به هه شته که ی.

هه روه ها واته هرچی وشه ی پاکه ته نه بۆ خودایه. وشه پاکه کان
به پاکراگرتنی و سوپاسکردنی و به گوره دانانی و ریژلنگرتنی و
ستاییشکردنی ده گریته وه، نه وشه پاک و باشانه که ستاییشی خودای پی
ده گریت له گهل و اتاکانیدا ته نه بۆ خودایه و کهس هاوبه شی نییه تییدا، وک:

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ. تَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالَى جَدُّكَ. وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ.

سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ.

سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ، سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ.

هموو پاک و چاکیک بۆ نه وه و له لای نه وه، پاکه و ته نه پاک
وهر ده گریت، په روه ردگاری پاکه کانه، له به هه شته که یدا دراوسیکانی
که سه پاکه کانه.

پامینه له پاکترین وشه کان له دواي قورئان که ته نه شایسته ی
خودایه، که نه وانیش بریتین له:

(سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ)

وشه‌ی (سُبْحَانَ اللَّهِ) هم‌وو پاکراگرتنیکی خودا له‌خوی ده‌گریت له که‌موکورتی و عه‌یب و خراپه، پاکراگرتنی له تاییه‌تمه‌ندیی ئافرینراوه‌کانی و چوواندن پیی.

وشه‌ی (الْحَمْدُ لِلَّهِ) هم‌وو کاملبوونیک له‌خوی ده‌گریت به‌قسه و کرده‌وه و په‌سنه‌وه له‌سه‌ر باشتترین و کاملترین شیوه‌ی له‌ئه‌زهل و ئه‌به‌ده‌وه.

وشه‌ی (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) به‌تاكدانانی خودا له‌خوی ده‌گریت، هه‌روه‌ها هم‌وو په‌رستراویک جگه له‌ئه‌و باتله و ته‌نها خوی په‌رستراوی حه‌قه و شایانی په‌رستنه، هه‌رکه‌سیک جگه له‌ئه‌و بکاته په‌رستراوی خوی، وه‌ک که‌سیک وایه له‌ماله‌کانی جالجالۆکه مالیکی دروست کردبیت و په‌نای بۆ ببات و نیشه‌جینی بیت.

وشه‌ی (اللَّهُ أَكْبَرُ) ئه‌وه له‌خوی ده‌گریت که خودا له‌هم‌وو شتیکی گه‌وره‌تر و مه‌زنتر و به‌ریزتر و به‌هیزتر و به‌تواناتر و زاناتره.

ئه‌م وشه پاک و باشانه، خودی وشه‌که و واتاکانیشی ته‌نها بۆ خودایه و شایسته‌یه به‌و زاته.

السَّلامُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ وَ عَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ

له‌دوای ئه‌وه‌ی سوپاس و ستاییشی خودای کرد، سلاو له‌و به‌ندانه‌ی
خودا ده‌کات که هه‌لی بژاردوون، ئه‌مه‌یش وه‌ک ئه‌وه‌ی جیبه‌جیکردنی
ئهم ئایه‌ته‌ بیت:

(قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى) ^(۱)، واته: بلی: سوپاس
و ستایش بۆ خودای میهره‌بان، سلاو له‌سه‌ر ئه‌و به‌ندانه‌ش که هه‌لی
بژاردووه.

هه‌روه‌ها ئهم سلاوکردنه له‌دوای سلاوکردنه له ئافرینه‌ر، له
سلاوه‌که‌یشدا ئه‌و که‌سه پیش خزاوه که له هه‌مووان زیاتر شایسته‌یه،
ئویش پیغه‌مبه‌ری خودایه ﷺ، که ئوممه‌ت له‌سه‌ر ده‌ستی ئه‌و
تووشی هه‌موو خیریک بووه، دواتر سلاو له‌ خۆی ده‌کات، له‌گه‌ل
به‌نده باشه‌کانی خودا که تایبه‌ترینیان پیغه‌مبه‌رانه، پاشان هاوه‌لانی
پیغه‌مبه‌ری خودا ﷺ، ئهم سلاوه هه‌موو به‌نده‌یه‌کی باش ده‌گریته‌وه
له ئاسمان و زه‌ویدا.

شایه‌دی حەق

له‌دوای ئه‌وه‌ی سلاوی کرد له‌وه‌ی شایسته‌ی سلاوه به تاییه‌تی و گشتی، دانراوه بۆی شایه‌تی حەق بدات که نوێژ له‌سه‌ری بونیاد نراوه، ئه‌ویش مافیکه له مافه‌کانی، پیکه‌وه نه‌بیت سوودی پێ ناگه‌یه‌نیت، ئه‌ویش شایه‌تیدانه بۆ پێغه‌مبه‌ری خودا ﷺ به پێغه‌مبه‌رایه‌تی، به‌وه‌یش نوێژه‌که کۆتایی پێ دیت، وه‌ک چۆن عه‌بدوللای کورپی مه‌سعود ده‌فه‌رموویت:

(گەر ئه‌وه‌ت وت، نوێژه‌که‌ت ته‌واو کردووه و به‌جیت هیناوه، گەر ویستت هه‌ستیت، هه‌سته، گەر ویستت دانیشیت، دانیشه.)^(۱)

ئهمه‌ یان مه‌به‌ستی ته‌واوبوونی نوێژه‌که‌یه وه‌ک کوفیه‌کان ده‌یلین، یان مه‌به‌ستی ئه‌وه‌یه نزیکه نوێژه‌که کۆتایی بیت وه‌ک ئه‌هلی حیجاز و غه‌یری ئه‌وان وتووین.

له‌سه‌ر هه‌ردوو بۆچوونه‌که، شایه‌تیدانی حەق کراوه به کۆتایی نوێژ، وه‌ک چۆن کراوه به کۆتایی ژیا‌نیش، هه‌رکه‌سیک کۆتا وشه‌ی (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) بیت، ده‌چیت به‌هه‌شته‌وه، وه‌ک چۆن که‌سنیکیش که ده‌ستنویژ ده‌گریت، دانراوه بۆی ده‌ستنویژه‌که‌ی به شایه‌تومان کۆتایی پێ به‌ینیت.

(۱) رواة أبوداود و کتاب الصلاة باب التشهد (۲۵۴/۱).

تهواو بوونی نویژ

که نویژه که ی تهواو بوو، پئی پی دراوه داوای پیډاویستییه کانی بکات، پیش نهوه تهوه سول بکات به سه لاواتدان له سهر پیغه مبهری خدا ﷺ، چوونکه مه زنترین وه سیله به بو وه لامدانه وهی دوعا، وهک چوون له فوزاله ی کوری عه بیده وه هاتووه که پیغه مبهری خدا ﷺ فهرموویه تی: گهر یه کیکتان دوعای کرد، با سهره تا سوپاس و ستاییشی خدا بکات، دواتر سه لاوات بدات له سهر پیغه مبهری که ی ﷺ ئینجا داوای پیویتییه که ی بکات^(۱).

ته حیاتیش وهک فهرمووده که هاتووه، سهره تا که ی سوپاس و ستاییش کردنی خودایه، دواتر سه لاواتدانه له سهر پیغه مبهری که ی ﷺ، دواتر دوعا کردنه له کوتایی نویژدا، له داوای سه لاواتدانه که نهوه دوعایه دهکات که پئی خوشه بیکات، هاوشیوهی ئه مهیش دانراوه بو نهوه که سه ی که گوئی له بانگیژه.

۱. بانگیژه که چیی وت، نهویش بلیته وه.

۲. بلیت: (رَضِيتُ بِاللّٰهِ رَبًّا وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا وَبِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا).

۳. داوای پله و پایه ی وه سیله و فزیه بو پیغه مبهری خدا ﷺ بکات.

۴. دواتر سه لاوات بدات له سهر پیغه مبهری خدا ﷺ.

۵. دواتر داوای پیویتییه که ی له خدا بکات.

ئه مه پینج سوننه ته له وه لامدانه وهی بانگیژه که پیوسته لی بیئاگا نه بین.

(۱) رواه الترمذي كتاب الدعوات، و قال الترمذي هذا حديث حسن صحيح.

رووکردنه خودا

راز و روح و کرۆکی نوێز ئهوهیه بهنده به ههموو بوونیهوه روو بکاته خودا، وهک چۆن دروست نییه رووی له قیبله وهر بگێریت، به ههمان شیوهیش نابیت دلی له خودا وهر چهرخینیت بۆ شتیکی تر.

که عه، که مالی خودایه، قیبله ی روخسار و جهستهیه تی، پهروهردگاری که عهیش قیبله ی دل و روحیه تی، له نوێزه کهیدا چه ندیک رووی له خودا بیت، خوداش بهو ئه ندازه یه رووی تی دهکات، گهر پشستی تی کرد، خودایش پشستی تی دهکات.

رووکردن له نوێزدا سی پێگهی ههیه:

۱. رووکردنه دلی، که له وهسوهسه و ئه و بیرکردنه وانه دهپاریزیت که پاداشتی نوێزه کهی به تال دهکاته وه یان که می دهکاته وه.

۲. رووکردنه خودا، ئه مهیش به وه ده بیت ههست به چاودیری خودا بکات، به جۆریک ههست بکات که ده ببینیت.

۳. رووکردنه واتای ئایه تهکانی و ورده کاریی په رسته شهکانی نوێز بۆ ئه وهی حهقی خۆی پی بدات.

به ته و اوکردنی ئه م سی قوناغه، به جوانی نوێزه کهی ئه نجام داوه و بهرپای کردووه، خودایش به ئه ندازه ی ئه وه روو دهکاته بهنده کهی.

که بهنده له بهرده میدا وهستا، ئه و رووی کردووه ته راوهستاوی و مه زنییه کهی، که (الله اکبر) ی کرد، ئه و رووی کردووه ته گهره بییه کهی.

بیټ و رهحمی پی بکات و سهلامه تی بکات و هیدایهت و رۆزی بدات،
 که بۆ دانیشتی ته حیات دانیشت، دۆخیک و پروکردنیکی تری
 هیه، له دۆخی ئه و حاجیه دهچیت که ته وافی مالئاوایی دهکات،
 دلی هستی به وه کردووه که له بهردهم پهروهردگاریدا دهروات،
 ئه و له مپهر و مهشغه له تانه دهخاته پروو که ریگری لی دهکات
 له بهردهمیدا بوهستیت، دلی سزا و ئازاری ئه وهی چهشتوو، له
 ماوهی نویژه که دا روحی هستی نزیکبوون له خودا و پروکردنه
 ئه و و سه رهنجامه که ی چهشتوو، دواتر دلی هستی به وه کردووه
 به ده رچوونی له نویژه که ی دهگه ریته وه بۆ ئه وهی پیشوو، خه می
 ته و او بوونی نویژه که ی و فه راغه که ی هه لگرتوو و ده لیت خۆزگه
 بگه شتمایه به رۆژی دواپی، ده زانیت له موناجاتی زاتیک دهروات که
 هه موو به خته وه رییه ک له موناجاتی ئه و دایه، بۆ موناجاتی که سیک
 که ئازار و خه م و خه فهت و نه گبه تی له موناجاتکردنیدا یه، هه ست به
 ئه مه و ئه وه ناکات، ئیلا ئه و دله نه بیټ که ئاوه دانه به یادی خودا و
 خوشویستن و شادومانبوون پیی.

ويىنەى نوڤىر

كە دلى ئارام بوو بە ياد و وتە و خوشويستن و پەرسىشكردى،
ئاسووده و چاوگەش بوو پىي، بە ئيمانەكەى ئارامىي بەدەست هيتا،
هەستانى بەم دوو كارە كاريكى پيوسته بوى، بەبى ئەوہ نہ ژيانى
هەيە، نہ دلخوشى و بەختەوہرى.

ئەو شتانەى پىي تاقي كراوہتەوہ لە نہفسى فەرماندەر بە خراپە
و ئارەزووہكانى و شەيتانى فریودەر، دەبیتە ھوى لەدەستدانى
يان كەمكردەوہى بەشەكەى لەو شتە، رەحمەتى خودايش وەھای
خواست كە نوڤىرى بۆ دابىت وەك جيگرەوہيەك بۆ ئەوہى لەدەستى
چوۋە، ئەوہى بۆ بگەرینیتەوہ كە رۆيشتوۋە، نوڤكەرەوہ بىت بۆ
ئەوہى لە ئيمانەكەى دروستى كردوۋە، ويىنەى نوڤىرى لەسەر ويىنەى
كردەوہكانى داناوہ بە خشوع و ملكەچيىەوہ، بە تەسليمبوونەوہ،
ھەموو ئەندامىك لە ئەندامەكانى بەشى خوى لە بەندايەتى پى داوہ،
بەرھەم و روھەكەى لەوہدا داناوہ كە بە ھەموو بوونىەوہ روو
بكاتە پەرۋەردگارى، پاداشتەكەيشى ئەوہيە لىي نزيك دەبیتەوہ و
لە دونيا و قيامەتدا ريز و ميھرەبانىيەكەى بەدەست دەھيىت، پىگە
و شويىنى نوڤىرى داناوہ وەك چوونە خزمەت خدا و خۇپازاندەوہ
بۆ خۇپيشاندانى، وەك يادخستەوہيەك بۆ خۇپيشاندانى گەورە لەو
رۆژەى دەگات بە دیدارى خدا.

نوری دیده

وهك چۆن رۆژوو به رهه مه كهی پاكبوونه وهی دهر وونه، به رهه می زه كاتیش پاكبوونه وهی سهروهت و سامانه، به رهه می هه جیش به دهستهینانی لیخوشبوونه، به رهه می جیهادیش ته سلیم کردنی نه فسه كه خودا له بهنده كانی کریوه، به هه شتی کردوو به به هاكهی، به رهه می نویژیش رووکردنه خودایه، ههروه ها رووکردنی خودایشه بۆ بهنده كهی، له م رووکردنه دا به رهه می هه موو کرده و هكان ههیه، هه ر بۆیه پیغه مبه ری خودا ﷺ نه یفه رمووه نوری دیده م کراوه ته ناو رۆژوو وه، یان هه ج و عومره وه، به لكوو فه رموویه تی: (نوری دیده م خراوه ته ناو نویژه وه)، نه یفه رموو خودی نویژه كه، به لكوو چاوی گهش ده بیته به چوونه ناو نویژه كه، وهك چۆن ئازیزیك چاوه گهش ده بیته به ده ستلیدانی خوشه ویسته كهی، كه سیکی ترساو چاوه گهش ده بیته به گه یشتنه ناو شوینه ئارامه كهی، چاوه گه شبوون به چوونه ناو شتیك كاملتر و ته واوتره له پیش ئه وهی بچیه ناوی.

خوشه ویست ﷺ كه ویستی بچیه بۆ لای ئارامكه ره وهی دل له ماندوویی و نارهحه تییه كان، فه رمووی: (ئه ی بیلال، به نویژه ئارامان بكه ره وه)، واته به رپای بكه بۆ ئه وهی بحه ویینه وه پیی له ماندوویی ئه و شتانه ی سه رقالی کردووین، وهك چۆن كه سیکی ماندوو ئیسراحت ده كات، هه ر هینده ی بگاته ماله وه و تییدا دابنیشیت.

ناسوودهوون به نوڙ

بروانه چوڻ فهرمووي بمانحه ويٺه وه پي، نه يفرموو بحه ويٺه وه لي، وهڪ چوڻ كه سيڪ وا دهليٽ كه نوڙهڪه به بار و قهرز به سهريه وه دهزانيٽ، كه دلي پر بووه له غهيري ٿو و لهو شتانه دابراوه كه پيوهي قاله و خوشه ويسته له لاي، ده شزاني ده بيت هر نوڙهڪه ي بڪات، به زماني حال و قالي دهليٽ: نوڙهڪه م دهڪه م و ئيسراحت دهڪه م لي، نهڪ ئيسراحتي پي دهڪه م، ٿمه جوڙيڪه و ٿوهيش جوڙي تر، زور جياوازن، ٿو كه سهي وها ته ماشاي نوڙ دهڪات كه ڪوٽه بو ٿه ندامهڪاني و زيندانه بو دلي، به ربهسته له بهردهم دهروونيدا، له گهل ٿو كه سهي نوڙ نيعمه ته بو دلي و نوري ديديه تي و ئارامي و ئيسراحت به بو ٿه ندامهڪاني، بو دهروونيشي باخچه و چيڙه.

يه كه م: نوڙ زيندانه بو نه فسي و ڪوٽه له وه ي بكه ويٽه له ناوبه رهڪانه وه، ٿه مانه به هو ي نوڙهڪه يانه وه پاداشت وهر دهگرن و تاوانيان دهسريته وه، به ٿه نذازه ي به نذايه تيگردنيان بو خدا له نوڙهڪه دا بههرمه ند دهن له رهمي خدا.

ٿمه به نديه كه و چوه ته ماليڪ، به لام شتيڪ ريگره له نيوان ٿم و خاوهن مالدا، واته له وديو به ربه ستيكه وهيه، هر بويه چاوهڪاني گهش نابيت، چوونكه له ناو به ربه ستي ٿاره زووهڪاني و هه وري هه زهڪاني و دووڪه لي دهروون و هه لمي ٿاواته ڪانيدايه، دليش نه خوشه و نه فسيس ڪه وتوه به سهر ٿو شتانه ي هه زي لييه تي و داواي هه زه به پهله كه ي دهڪات.

* به شهكه ي تر كه نوڙ باخچه ي دليانه، نوري ديديه يانه، چيڙي دهروونيه، به هه شتي ٿه ندامهڪانيانه، ٿه وانه له نيو نيعمه تدا دهڙين.

نويڙي ٺه مانه دهبيت هوي ٺه وهي له خداوه نزيڪ ببنه وه و پيگهي
به رز به دهست بهين، هاوبه شي پيشين دهن له پاداشتا و پيگهيان به رز
دهبيت و له خداوه نزيڪ دهن، ٺه مهيش به شيڪي زيادهيه له سهرووي
پاداشته كه يانه وه، هر بويه پاشا له هر كه سيڪ رازي بيت پاداشتي
دهداته وه و نزيڪي دهكاته وه له خوي، وهڪ چون جادو و گهره كان به
فيرعه ونيان وت:

﴿إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ﴾ ١١٣ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿١١٤﴾

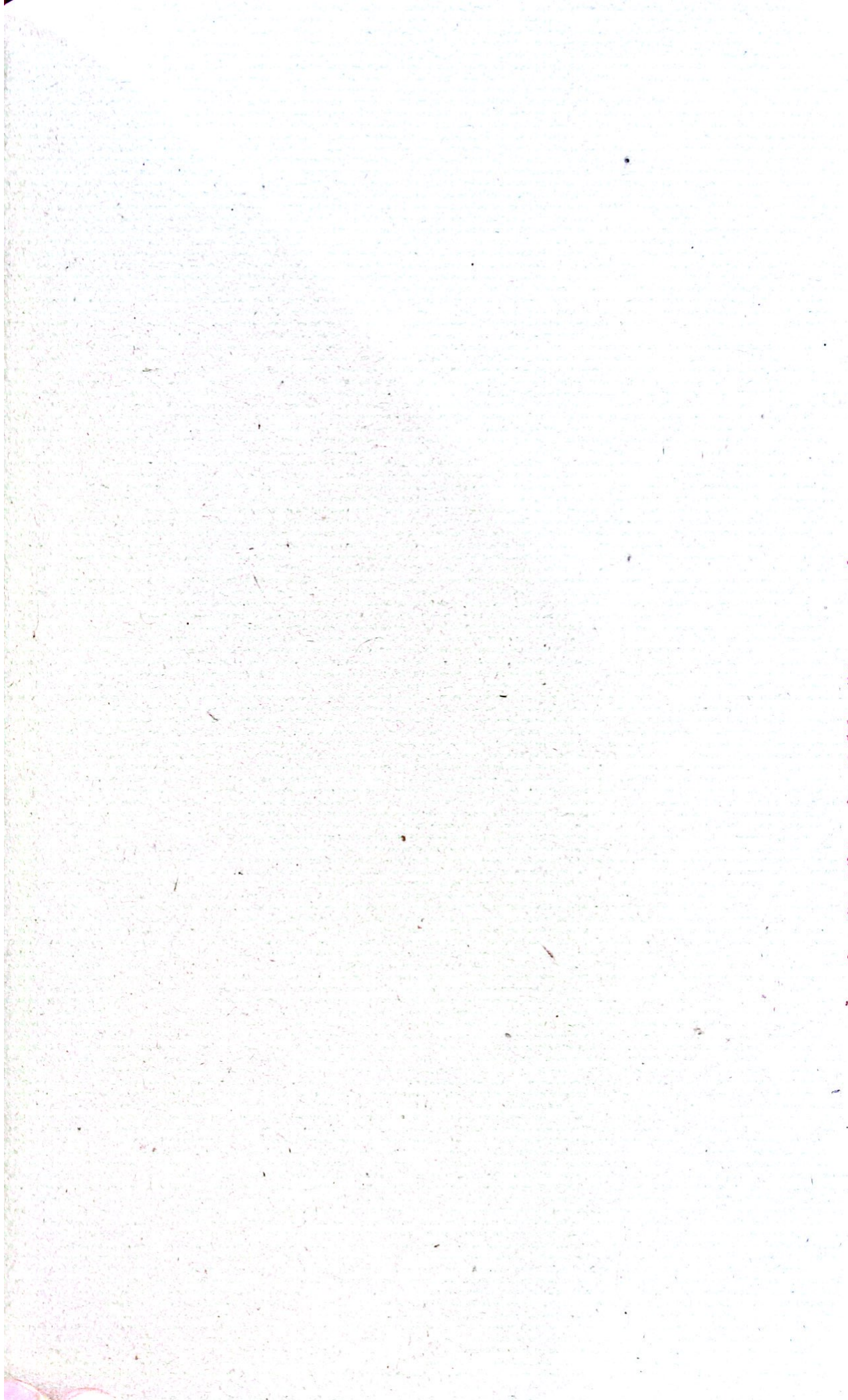
واته: پاداشتيڪمان دهست دهكه وبت ٺه گهر ٺيمه بردمانه وه؟

فيرعه ون وتي: به لي، ٺيوه له نزيڪان و به ريزان دهن.

ٺه م بهندهيه چوه ته نيو مالي پاشا و بهر به سته كه ي نيواني لا
داوه، چاوي گهش بووه و دهرووني ٺارام بووه، دل و ٺه ندانه كاني
بوي كه چ بووه، ودها خوداي په رستووه وهڪ ٺه وهي دهيبينيت و له
وته كانيدا خوي بو دهر خستووه.

ٺه مه ٺامارڙه و پوخته يهڪ بوو له چيڙي نويڙدا.

ٽيبن قهيم له لای ٺايه تی
{وَأَقِمْوَا الصَّلَاةَ}
ٺاواي فهرموو...

به رپا کردنی نوڙ

فهرمانمان پي کراوه نوڙه کانمان به رپا بکهن، به جوانترين شيواز به رپاي بکهن له وهستان و رکوع و سجده و زیکره کان، خودای گه وره رزگار بوونی په يوه ست کردووه به خشوعی نوڙ خوږن له ناو نوڙه کهیدا، هر که سيک خشوعی له ده ست بچیت، له ټه هلی رزگار بوون نييه، مه حالیشه خشوع له گهل په له په ليدا بيته دی، به لکوو خشوع ته نها له گهل سره وتندا دیته دی، هه تا سره وتن و ټارامبوون زیاتر بیت، خشوعیش زیاتر ده بیت، هر ده می کیش خشوعی که متر بیت، خیراییه که ی زیاتر ده بیت، هه تا جووله ی ده ستی وهک گالته کردنی لی دیت که نه خشوعه، نه روو کردنه خودایه، نه ناسینی مافی به ندایه تییه، خودای گه وره هیش فهرموویه تی:

{وَأَقِمْوَا الصَّلَاةَ} ^(١) {وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ} ^(٢) {وَأَقِمْ الصَّلَاةَ} ^(٣)

(١) سورة البقرة، الآية: ٤٣

(٢) سورة المائدة الآية: ٥٥

(٣) سورة العنكبوت، الآية: ٤٥

(فَإِذَا أَظْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ) ^(١) (وَالْمُقِيمِينَ الصَّلَاةَ) ^(٢)

ئبراهيم فهرمووی: (رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ) ^(٣)

موسا فهرمووی: (فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي) ^(٤)

له ههرشوينيكي قورئاندا باسي نويڙ كراوه، ئيلا له گهليدا باسي
به رپاكردي هاتووه، نويڙخوين كه مه، ئه وهى نويڙه كهى به رپا دهكات
و كاري پي دهكات و نويڙچا كه ههر زور كه مه، وهك پيشهوا عومه ر
فهرمووی: حاجي كه مه و سوارى زوره.

(١) سورة النساء، الآية: ١٠٣

(٢) سورة النساء، الآية: ١٦٢

(٣) سورة إبراهيم، الآية: ٤٠

(٤) سورة طه، الآية: ١٤

جوره کاني نوڙخوځين

هنديک له نوڙخوځينه کان ده لږن: هينده به سه ناوه کهي له سهر جيبه جي ببيت، خوڙگه نه نجامان ددها، گهر نه وانه بيانزانييايه که فرشته کان نوڙه کانيان به رز ده که نه وه، ده يخه نه به ردهم خوداي گه وره وهک نه و دياربيانه ي خه لکي له رييه وه خوځيان نزیک ده که نه وه له پاشا و گه وره کانيان، نه و که سه ي چووه بو باشترين نه و شته ي که له توانايدايه، به پي توانايش جوان و باشي کردووه، دواتر به مه خوځي نزیک کردووه ته وه له و زاته ي نوميد ي پي هيه و لي ده ترسيت، وهک نه و که سه نييه چووه بو خراپترين شت له لاي، بو نه وه ي ئيسراحت بکات له ده ستی، دواتر نارديوويه تي بو لاي که سيک که پيگه ي نييه له لاي، نه و که سه ي نوڙ به هاري دلي و ژيانيه تي، ئيسراحت و نوري ديديه تي، لابهري خه م و خه فته يه تي، په ناگه يه تي له کاتي نارپه حه تي و سه ختي دا، وهک نه و که سه نييه که نوڙ کوته بو دل و نه دنامه کاني، وهک نه رک وايه له سه ري و قورسه بوي، له سهر نه م زور قورسه، به لام بو که سه کهي تر نوري ديد و ئيسراحت ته.

خوداي گه وره ده فهرمو ویت: ﴿وَأَسْتَغِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ﴾ (١٥) الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ (١) واته: په نا ببه نه بهر نارامگرتن و نوڙ، بيگومان نوڙ نه رکيکي گه وره و گرانه، مه گهر لاي نه وانه نه بي که له خودا ده ترسن. نه وانه ي که پييان وايه بيگومان به خزمهت په روه ردگاريان ده گهن، نه وان دلنيان بو لاي نه و ده گه ري نه وه.

(١) سورة البقرة، الايتان: ٤٤-٤٥

له لایان گه وره و گران بووه چونکه دلایان خالییه له خوشه ویستی
و به گه وره دانانی خودا، دلایان خالییه له ملکه چبوون بوی و ئومید بوون
پی، ئاماده گی بهنده له نوێژدا و ملکه چبوون تیدا و به ته واوی
به جیگه یاندنی و بهرپاکردنی به ئه ندازه ی ئومید بوونییه تی به خودا.

به‌های نویژ

ئیمامی ئەحمەد دەفەر موویتی: بەشیان لە ئیسلام بە ئەندازەی بەشیانە
لە نویژ، ئارەزوویان لە ئیسلام بە ئەندازەی ئارەزوویانە لە نویژ، ئەو
بەندەیی خودا خۆت بناسە، بترسە لەوەی بگەیتە خودا و بەشت لە ئیسلامدا
نەبێت، بەشی ئیسلام لە دلتدا بە ئەندازەی بەشی نویژە لە دلتدا.^(١)

بەشی ئەو دڵی که ئاوەدانە بە خۆشەویستی خودا و ترس و
ئومیدبوون پێی و بەگەورەدانانی لە نویژدا، وەک بەشی ئەو دڵ نییە که
خالییە لەو شتانه و وێرانە، که ئەو دوو دڵ لە بەردەم خودادا وەستان،
ئەو کەسە بە دڵیکەووە دەووستیت که ملکه‌چه بۆ خوا و نزیکە لێی،
سەلامەتە لە شتە خراپەکان، هەموو لاکانی پر کردووە لە هەیبەت، نوری
ئیمان تیندا شەوق دەداتەو، بەربەستی دەروون و دووکه‌لی شەه‌ه‌واتی
لا چوو، لە باخچه‌ی واتاکانی قورئاندا چیژ وەر دەگریت، دلی تیکەل بوو
بە شادومانیی باوەربوون بە حەقیقەتی ناو و سیفاتە بەرزەکانی خودا، بە
جوانی و کامڵبوونە مەزنەکە، هەموو خەمی خودایە، چاوپۆشن بوو
پێی، هەستی بە نزیکییەک کردووە لە خوداوە، نزیکبوونیک که هاوشیوەی
نییە، دلی بۆ یەکلا کردووەتەو و بە هەموو بوونیەو پووی تی کردووە،
ئەم پووتیکردنە لەنیوان دوو پووتیکردنی پەرەدگاریەتی، سەرەتا
خودا پووی تی کردووە، بە پووتیکردنەکە دلی که مەندکیشی لای
خۆی کردووە، که پووی کردە پەرەدگاری، پووتیکردنیک تری پێ
دەبەخشیت که لەوەی یەکەم تەواوترە.

(١) طبقات الحنابلة: (٣٥٤/١)

دهستيکي نوڙ

ليڙهه يه کيک له شته سه رسوورهيته ره کاني ناو و سيفاته بهرزه کاني
خودا ديه دي، بو ئه و که سه ي دلي تيگه يشتووه له واکاني قورئان
و پروناکي باوه رپيپووني له گهل دليدا تيگهل بووه، به جورک بو
هموو ناو و په سنيک شويک ده بينيت له نوڙه که يدا.

که له بهردهم په روه ردگاريدا وهستا، به دلي راوه ستاويي خودا و
به رپوه بردني کاروباري هموو ئا فريندراوه کان ده بينيت.
که وتي (الله اکبر)، مه زني و گوره ييه که ي ده بينيت.

که وتي: (سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ. وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ،
وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ)^(۱)، به دلي په روه ردگارکي ده بينيت که پاک و بينگه رده
له هموو نه نغيه ک، سه لامه ته له هموو که موکورتيه ک، به هموو
جورک سوپاس و ستايش کراوه، سوپاس و ستايش کردنه که ي
په سنکردني به هموو کاملبوونيک ده گريته وه، هه روه ها (وَتَبَارَكَ اسْمُهُ)
به ري ده کات له هموو که موکورتيه ک، ناوي ئه و زاته له سه ر که م
به نيريت زور ده بيت، له سه ر خير به نيريت ئيلا گه شه ي پي ده کات و
به فه ري ده کات، له سه ر هه ر ده ريک به نيريت ئيلا لاي ده بات، له سه ر
شه يتايش به نيريت به رسوايي و شکسته وه ده گه رپته وه، ته واويي ناو
له ته واوييتي ناو نراوه که وه يه، که ئه مه پيگه و پايه ي ناوه که ي بيت که
له گه ليده هيچ شتيک له ئاسمان و زه ويدا زيان ت پي ناگه يه نن، ئه وا پيگه
و پايه ي ناو نراوه که بالاتر و مه زنتره.

(۱) رواه مسلم (۳۹۹)

(وَتَعَالَى جَدُّكَ) واته: مه زنی و گه وره ییه که ی بهرز و بلند و سهر که وتوو به سهر هموو مه زنییه کدا، پیگه که ی بهرز بوو ته وه به سهر هموو پیگه یه کدا، دهسه لات که ی زال به سهر هموو دهسه لاتیکدا، دهسه لات ی گوره و مه زنه له وه ی هاو به شی هه بیت له مولکیدا یان له خودا وه ندیدا، یان له کرده وه و سیفاته کانیدا، وهک چون پهرییه باوه پداره که وتی:

(وَأَنَّهُ تَعَالَى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا) (١)

واته: پهر وهر دگاری پایه بلندمان مه زن و گه وره یه، ئه و زاته نه هاوسهری بریار داوه، نه نه وه.

له م وشانه دا چه ندین حه قیقه تی ناو و سیفاته بهرزه کانی خودا به دهر که وتوو له سهر ئه و دلای که دهیزانیت و حه قیقه ته کانی پهک نه خستوو.

په ناگرتن به خودا

که وتی: (أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ)، په نای بردوو به بۆ گو شه به هیزه که ی خودا، پشتی به ستوو به هه ول و توانای خودا له و دوژمنه ی که دهیه ویت له پهر وهر دگاری دای ببیریت و له نزیکبوون لئی دووری بخاته وه، بۆ ئه وه ی بجیته خراپترین دۆخه وه.

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

که دهلیت: ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾، که میک دهوہستیت و چاوہ پئی
 وهلامی پهروهردگاری دهکات که دهفهرموویت: (بهنده کهم سوپاسی
 کردم) که دهلیت: ﴿الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾، چاوہ پئی وهلامی پهروهردگاری
 دهکات که دهفهرموویت: (بهنده کهم ستاییشی کردم)، که دهلیت: ﴿مَلِكِ
 يَوْمِ الدِّينِ﴾، چاوہ پئی وهلامی پهروهردگاری دهکات که دهفهرموویت:
 (بهنده کهم ریژی لی گرتم). ئای له چیژی دلی و چاوگهشی و خوشی
 دهرونی به وتهی پهروهردگاری: (بهنده کهم) که سئ جار دهلیته وه،
 وهلامی گهر دووکه لی شههوات و ههوری دهرونی له سهر دلکان
 نه بوایه، دلخوشی و ئاسوودهی زال دهبو به سهریدا به هوی وتهی
 پهروهردگار و ئافرینه و په رستراوی: (بهنده کهم سوپاسی کردم)،
 (بهنده کهم ستاییشی کردم)، (بهنده کهم ریژی لی گرتم).

دواتر بوار ههیه بو دلی بو بینینی ئهم سئ ناوه که بنچینهی هه موو
 ناوه جوانه کانی خودان، که بریتین له: (الله، رب، الرحمن) له باسکردنی
 ئهو ناواندا به دلی پهروهردگاریکی په رستراوی مه وجودی بینی،
 تهنه ئهو شایستهی په رستشه، پوخساره کان بوی که چن، هه موو
 بوونه وهر بوی که چن، دهنگه کان بوی نهوین:

﴿تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ
 بِحَمْدِهِ﴾^(۱)، واته: ههر حهوت ئاسمانه کان و زهوی و هه موو ئهوانه ی که
 تیایاندا هن، ته سبیحات و ستاییشی ئهو زاته دهکن، هیچ شتیکی نییه
 لهم بوونه وهردا که ته سبیحات و ستاییش و سوپاسی ئهو زاته نهکات.

(۱) سورة الإسراء، الآية: ۴۴

﴿وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قَنُوتٌ﴾^(۱)، واته: ئه وهی له ئاسمانه کان و زه ویدایه ته نیا هیی خودایه، هه موویان هه ر بق خودا گه ردنکه چن.

به هه مان شیوه ئاسمان و زه ویی ئافراندوو له گهل ئه وهیشی له نیوانیاندایه، پهری و مرووف و بالنده و ئاژهل و به هه شت و دوزهخی ئافراندوو، پیغه مبه رانی نازدوو، کتیبی دابه زاندوو و شه ریه تی داناو، بهنده کانی په یوه یست کردوو به فه رمان و پږگریه وه. دواتر له کاتی وتنی: **﴿رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾**، په روه ردگاریک ده بنینیت که پاوه ستاوه به زاتی خو یه وه، راگری هه موو شتیکه، سه ره رشتیار و راگیرکاری هه موو نه فسیکه به خیر و شه ریه وه، چوو ته سه ره شه که ی، به ته نها کاروباری بهنده کانی به رپوه ده بات، به رپوه بردن هه مووی به ده ست ئه وه، سه ره نجامی هه موو کاره کانیش بق لای ئه وه، مه پاسیمی به رپوه بردن له لای ئه وه وه داده به زیت له سه ره دهستی فریشته کانی به به خشین و گرته وه، به نه ویکردن و به رزکردنه وه، به مردن و ژیا نه وه، به ته وه کردن و دوورخستنه وه، به پوزیگرته وه و به فراوانکردنی پوزی، دوورخستنه وهی ناره حه تی و به هانا هانتی تامه زر و کان و وه لامدانه وهی لیه و ما وه کان: **﴿يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ﴾**، واته: ئه وهی له ئاسمانه کان و زه ویدایه داوای پیو یستییان له خودا ده که ن، هه موو پوزیک به کاریکه وه خه ریکه.

به هه رکه سیکی به خشی که س ناتوانیت پږگری بکات، له هه رکه سیکیشی گرته وه که س ناتوانیت پیی ببه خشیت، تی هه لچوونه وه به بریاره کانیدا نییه، فه رمانه کانی رهت ناکریته وه، وته کانی گوپانی به سه ردا نایهت، فریشته کان و جبریل به رز ده بنه وه بق لای، سه ره تا

و کوتایی پوژ کردهوی بهندهکانی پیشان ددریت، چاره‌نوس و
قه‌در دیاری ده‌کات، کاتیش بۆ پروودانیان داده‌نیت، دواتر چاره‌نوس
و قه‌دره‌که ده‌بات به‌رهو کاته‌که‌ی، هه‌موو ئه‌مانه به‌پۆه ده‌بات
له‌گه‌ل پاراستنی و به‌رژه‌وه‌ندییه‌کانی.

﴿الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ﴾

دواتر له کاتی ناوهیتانی ﴿الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ﴾ په روه ردگاریک ده بینیت که باشه
 بۆ بهنده کانی به هه موو جوړه کانی باشبوون، جوړه ها نیعمه تی پرژاندووه
 به سه ریاندا، رحمهت و زانسته که ی هه موو شتیکی گرتووه ته وه، هه موو
 ئافریندراویک به هر مه ند بووه له نیعمهت و فزله که ی، رحمهت ته که ی
 هه موو شتیکی گرتووه ته وه، نیعمهت ته کانی هه موو زیندووه یه کی
 گرتووه ته وه، رحمهت ته که ی گه یشتووه به و شوینه ی که زانسته که ی پی
 گه یشتووه، به رحمهت تی خوی چووه ته سه ر عه رشه که ی، به رحمهت تی
 خوی بوونه وه ری ئافراندووه و کتیبه کانی دابه زاندووه، به رحمهت تی
 خوی پیغه مبه رانی ناردووه و شه ریعه تی داناوه، به هه شت و دۆزه خی
 به رحمهت تی خوی ئافراندووه، ئه و قامچییه که به نده باوه رداره کانی
 پی ده بات به ره و به هه شت، تاوانی یه کخواناسه کانی پی لا ده دات، ئه و
 زیندانه یه که دوزمنه کانی تیدا زیندانی ده کات.

رامینه له و رحمهت ته ی که له فه رمان و پیگری و ئاموژگارییه کانیدایه،
 له و نیعمه ته فراوانه ی تیدایه، رامینه له و رحمهت و نیعمه ته ی
 له ناویدایه، رحمهت هۆکاریکه بۆ په یوه ستبوون له گهل به نده کانیدا،
 وهک چون به ندایه تی هۆکاریکه بۆ په یوه ستبوون پیوه ی، له مان
 به ندایه تی و له ویش رحمهت.

له تایبه تترین دیمه نی ئه م ناوه، ئه وه یه نوپز خوین به شی خوی ببینیت
 له و رحمهت ته ی که وای لی کردووه له به رده م په روه ردگاریدا بوه ستیت،
 به شایانی ئه وه ی زانیوه به ندایه تی بکات و مونا جاتی له گهل بکات،
 به می به خشیوه و له یه کیکی تری گرتووه ته وه، دلی پروو کردووه ته خوی
 و دلی که سیکی تری وه ر چه رخانده وه، ئه مه له میهری خودایه بوی.

﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾

که دهلیت: ﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾، لیله دا شکومه ندیه ک دهبنیت که تهنه شایسته به پهروهردگاری پادشای حق، پاشایه کی بههیز دهبنیت، هموو ئافریندراوه کان بوی که چن، پوخساره کان بوی نهوین، هموو مله وره کان بوی مه زنییه که ی زهلیل بوون، هموو بههیزیک که چ بووه بوی بههیزیه که ی، به دلی پادشایه ک دهبنیت که له سهر عهرشه که یه تی، بوی عیززه ته که ی پوخساره کان که چ ده بن و سوجه ده بن، ئه گهر حه قیقه تی سیفه تی (الملك) په ک نه خات، ئه وا حه قیقه تی ناو و سیفاته کانی دهبنیت، که په کخستنی، په کخستنی پادشایه تییه که یه تی و نکولیکردنیه تی، پاشای حق و خاوه ن پاشایه تی ته واو: به دی نایه ت ئیلا ده بیت زیندوو بیت، راگر و سهرپه رشتیاری دروستکراوه کانی بیت، بینه ر و بیسه ر بیت، به توانا بیت و توانای گوگردنی هه بیت، فره مان و ریگری دهر بکات، له سهر ته ختی ده سه لاته که ی بیت و زال بیت، فره مانه کانی بنیریت بوی ئه وسهری مه مله که ته که ی، رازی بیت له وهی شایسته ی رازیپوونه، ستاییشی بکات و ریزی لی بگریت و نزیک بکاته وه، ههروه ها تووره بیت له وهی شایسته ی تووره بوونه، سزای بدات و سووکی بکات و دووری بخاته وه، کی ویست سزای بدات، ره حمیش به وه بکات که ویستی لییه تی، ببه خشیت به وهی ویستی لییه تی، ئه وهیش نزیک بکاته وه که ویستی لییه تی، شوینی سزای هه یه که دوزه خه، شوینی به خته وه ربوونی هه یه که به هه شته، هه رکه سیک شتیک له مانه به تال بکاته وه، یان نکولی حه قیقه ته که ی بکات، ئه وا تانه ی داوه له پاشایه تی خودا و کاملبوون و ته واویتییه که ی، ههروه ها که سیک نکولی عمومی قه زاقه دهره که ی بکات، ئه وا نکولی گشتگیری مولک و کاملبوونی خودای کردوه، نویژخوین شکو و مه زنی پهروهردگاری دهبنیت له کاتی وتنی: ﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾ دا.

(إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ)

که دهلیت: (إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ) نهینی و رازی دروستکردن و بریاردانی تیدایه، نهینی و رازی دنیا و قیامهتی تیدایه، مهزنتترین ئامانج و باشتترین ئامرازی لهخوی گرتووه، مهزنتترین ئامانج بهندایه تیکردنیهتی، باشتترین ئامرازی یارمه تییه که یهتی، تهنه ئه و شایستهی پرستشه، تهنه ئه ویش یارمه تیده ره بۆ پرستشکردنی، بهندایه تیکردنی مهزنتترین ئامانجه، یارمه تیدانیشتی باشتترین ئامرازه، خودا سه د و چوار کتییی ناردووه ته خواره وه، واتای هه مووی له چوار په رتوو کدا کو کردووه ته وه، که بریتین له: ته ورات و ئینجیل، قورئان و زه بور. واتای ئه و چواره یشتی له قورئاندا کو کردووه ته وه، واتای ئه وه یشتی له موفه سه له کاندا کو کردووه ته وه، واتای ئه وه یشتی له فاتحه دا کو کردووه ته وه، واتاکانی سورتهی فاتحه یشتی له (إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ) دا کو کردووه ته وه.

ئهم وشه یه دوو جوړ ته وحیدی له خوی گرتووه، نه وانیش:

۱- ته وحیدی ربوبیهت.

۲- ته وحیدی ئولو هیهت.

هه روه ها پرستش به ناوه کانی (رب و الله) ی له خو گرتووه، به ئولو هیه ته که ی پرستش ده کریت و پشت به ربوبیه ته که ی ده به ستریت، به په جمه تی خوی خه لکی هیدایهت ده دات بۆ پێگای راست، یه که مین سورته که ناوی: (الله، رب، الرحمن) ی تیدا باس کراوه، وهک مهزنتترین داواکارییه کان له پرستشکردن و پشتپێیهستن و هیدایه ته که ی، تهنه خودا هه موو ئه وانه ده به خشیت، تهنه ئه ویش یارمه تیت ده دات بۆ پرستشکردنی، تهنه ئه ویش هیدایهت ده دات.

﴿أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾

له کاتی وتنی: ﴿أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾ دا، ده بینیت چه ندی پیویست و ئاتاجی ئەم بابەتەیه، بۆ هیچ شتیکی تر هینده ئاتاج نییه، له هه موو هه ناسه یه ک و چاوتروو کاندیکدا پیویستی پییه تی، ئەمه ش داواکراوه له م دو عایه دا، که ته واو نابیت ئیلا به هیدایه تدان نه بیت بۆ ئەو ریگایه ی که ده گات به خودا و هیدایه توه رگرتنیش له و ریگایه دا، که ئەویش هیدایه ته له ورده کارییه کانددا و بوونی توانایه له سه ر کرده وه و ویسته که ی و ئەنجامدانی و مؤفه قبوونی بۆ ئەوه ی به و شیوازه بیت که خودا لی رازییه و پیی خوشه، هه روه ها بیپاریزیت له تیکده ره کانی له کاتی ئەنجامدانی و دوا ی ئەنجامدانیشی.

(آمین) کردن

که له م ستاییش و دوعا و ته وحیده ته واو ده بیټ، بوی داناوه ئامین بکات له سهر ئه وانه، که وهک لیدانی مؤرئیک وایه لئی، که فریشته کانی ئاسمان په سه ندیان کردووه، ئه م ئامین کردنه له جوانکاری نویژه، وهک چون ده سته رز کردنه وه جوانکاری نویژه، که شوینکه وتنی سوننه ت و به گه وره دانانی فه رمانی خودایه، په رستشی ده سته کانه و دروشمی گواستنه وهیه له پروکنیکه وه بۆ پروکنیکی تر.

دواتر مونا جات له گه ل خودادا ده کات به وته کانی و به گوینگرتن له ئیمام به بیده نگبوونی و ئاماده بوونی دلی، باشتترین زیکری نویژ زیکری به پیوه وه ستانه، جوانترین شیواز شیوازی وه ستانه، ههر بویه تایبته کراوه به سوپاس و ستاییش کردن و به مه زندانانی خودا و خویندنه وهی که لامه کهی، ههر بویه ریگریمان لی کراوه له رکوع و سوجه دا قورئان بخوینین؛ چونکه ئه وه دوو حاله تی زه لیلی و ملکه چی و سره وتن و نه ویبوونه، ههر بویه به پپی شیوازه کهی زیکری تایبته به خوی بۆ داناوه.

رکوع

ئەو کەسەى دەچیئە رکوع، بۆى دانراوه باسى مەزنىى پەرورەردگارى بکات لە کاتى نەویبوون و سرەوتن و ملکه چبوونی، خودا پەسن دەکریت بە مەزنییهک، که هاوئاھەنگ بیت لە گەل شکۆ و گەرەییە کەیدا، باشتەرىن زیکر که لە رکوعدا بوتریت (سبحان ربی العظیم)ە، چونکە خودا فەرمانى بەمە کردووه، پیغەمبەرى خودا ﷺ که نێردەى نێوان ئەو و بەندەکانیەتی، شوینی ئەم زیکرەى دیارى کردووه، ئەو دەمەى ﴿فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ﴾ دابەزى، فەرمووی: (بیخەنە رکوعە کانتانەوه) (۱).

لەلای زۆریک لە زانایان هەرکەسیک بە قەستى تەرکى بکات، نوێژەکەى بەتالە، هەرکەسیکیش بیرى بچیت، پێویستە سوژدەى سەهوى بۆ ببات، ئەمە بۆچوونی ئیمامى ئەحمەد و ئەوانەى که هاوڕای بوونە لە پیشەوایانى فەرمووده و سوننەت، فەرمانکردنى بەمە هیچى کەمتر نییه لەوەى فەرمانى پێ کراوه لە تەحیادتدا سەلاوات لەسەر پیغەمبەرى خودا بدات، واجیبوونی هیچى کەمتر نییه لە واجیبوونی دانانى دەست و ناوچاوان لە سوژدەدا، پوختەى قسان: پاز و نەیتى رکوع بە گەرەدانانى خودایە بە دل و جەستە و قسە، هەر بۆیە پیغەمبەرى خودا ﷺ فەرمووی:

(ئەمما رکوع پەرورەردگارى تێدا بەگەرە بزانن) (۲).

(۱) أبو داود (۸۶۹)

(۲) رواه مسلم

ههستانه وه له رکوع

دواتر سهری بهرز دهکاته وه و دهگه پښته وه بۆ ته واوترین و ته یی،
 دروشمی ئهم روکنه سوپاس و ستاییشکردن و بهگه وره دانانی
 خودایه، سه رهتای ئهم دروشمه و ته ی نوێژخوینه که دهلیت: **(سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ)**، واته بیستنی که بیستنی و هرگرتن و وه لامدانه وه یه، دواتر
 تکا دهکات به: **(رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ، مِلءِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَمَا بَيْنَهُمَا، وَمِلءِ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ)**، وای نیوان ئهو دوو وشه یه هه راموش ناکریت **(رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ)**، له هه ردوو سه حیه که دا هاتوو و وتنی سوننه ته، ئهو
 واره و هه دهکات و ته که وهک دوو پرسته ی سه ربه خوی لی بیت، وتنی
(رَبَّنَا) واته تو په روه ردگار و پاشایه کی راوه ستاوی که جله وی هه موو
 کاره کانی به دهسته، هه موو کاره کانیش دهگه پښته وه بۆ لای، دواتر
 عه تفکردنی **(رَبَّنَا)** بۆ سه ر **(وَلَكَ الْحَمْدُ)**، واته ی ئهو له خوی دهگریت
 مولک و سوپاسگوزاری بۆ خودایه، خودایه سوپاسمان کردیت و
 سوپاسگوزاریش هه ر بۆ تویه.

دواتر باسی پیگه ی ئهم سوپاسه دهکات، باسی مه زنی و په سنه که ی
 دهکات، دهلیت: **(مِلءِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَمَا بَيْنَهُمَا، وَمِلءِ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ)**، واته: پر به جیهانی سه ره وه و خواره وه و فه زای نیوانیشیان، ئهم
 سوپاس و ستاییشه هه موو بوونه وه ری گرتوته وه، ئه وه ش پر دهکات
 که دواتر خودا دهیثا فرینیت و ویستی لیته تی، سوپاس و ستاییشی
 هه موو مه وجوودیکی پر کردوو، ئه وه یشی که دیته بوون. ئه مه
 باشتترین دیاریکردنیته تی، و تراوه: هه رشتیکت ویست له و دیو جیهانه وه،
 ئهو دهمه وشه ی (بعد) له یه که مدا بۆ زهمانه و له دووهدا بۆ مه کانه.

دوای ئهو دهلیت: **(أَهْلَ الثَّنَاءِ وَالْمَجْدِ)**، به مه یش دهگه پښته وه بۆ
 ئه وه ی که نوێژه که ی پی دهست پی کرد، له سوپاس و ستاییشکردن

و به‌گه‌وره‌دانانی خودا، دواتر ده‌لئیت: (أَحَقُّ مَا قَالَ الْعَبْدُ وَكُنَّا لَكَ عَبْدٌ) وهك دانپیدانان به سوپاس و ستاییش‌کردن و به‌گه‌وره‌دانانی خودا، ئەمەیش ره‌واترین شته که به‌نده و توو‌یه‌تی، دوا‌ی ئەمەیش دانی نا به به‌ندایه‌تیدا، ئەمەیش بریاریکی گشتییه بۆ هه‌موو به‌نده‌کان، دواتر ده‌لئیت: (اللَّهُمَّ لَا مَانِعَ لِمَا أُعْطِيَ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ)^(۱) له‌دوا‌ی ته‌واوبوون له‌نویژ هه‌مان شت ده‌لئیت، له‌م دوو شوینه‌دا دان ده‌نیت به تاک و ته‌نهایه‌که‌یدا و هه‌موو نیعمه‌ته‌کانیش له‌وه‌وه‌یه، ئەمەیش چه‌ند شتیک له‌خوی ده‌گریت:

یه‌که‌میان: تاک و ته‌نهایه له به‌خشین و گرته‌وه‌دا.

دووهمیان: که خودا به‌خشی به یه‌کیک، هیچ که‌سیک ناتوانیت ریگری بکات له‌و به‌خشینه، که گرتیه‌وه، که‌س ناتوانیت ئەو شته ببه‌خشیت که گرتوویه‌تیه‌وه.

سییه‌میان: ره‌چه‌له‌ک و به‌شیان له ده‌سه‌لات و مولک و سه‌روکایه‌تی و زه‌نگینی و خوش‌گوزهرانی و شتی تریش، له‌لای خودا هیچ سوودیک ناگه‌یه‌نیت، له سزاکه‌ی رزگاری ناکات، له‌و نزیک ناکاته‌وه، به‌لکوو تاعه‌ت و ئەنجامدانی ئەوه‌ی پی‌ی رازییه سوودی پی‌ی ده‌گه‌یه‌نیت.

دواتر کۆتایی به‌مه ده‌هینیت به: (اللَّهُمَّ اغْسِلْنِي مِنْ خَطَايَايَ بِالْثَّلَجِ وَالْمَاءِ وَالْبَرَدِ)^(۲)، وهك چۆن به‌مه ده‌ستی کرد به رکا‌ته‌که، هه‌روه‌ها نویژه‌که‌یشی به داوا‌ی لی‌خۆش‌بوون کۆتایی پی‌ی ده‌هینیت، له سه‌ره‌تا و ناوه‌پاست و کۆتایی نویژه‌که‌یدا داوا‌ی لی‌خۆش‌بوون ده‌کات، ئەم

(۱) رواه مسلم (۴۷۱)

(۲) رواه مسلم (۴۷۶)

پوكنه باشتىن زىكر و به سوودترىن دوعاى له خو گرتووه: له
سوپاس و ستايىشكردن و به گه وره دانانى خودا، داننان به به ندايه تى
و يه كتاپه رستى و پاكبوونه وه له تاوان و هه له كانى، ئهم زىكره خودى
خوى مه به سته له پوكنىكى ديارىكراودا، كه جيايه له ركوع و سووجه.

سوجه

دواتر (الله أكبر) دهکات و دهچيته سوجه و دهستهکاني بهرز
 ناکاتهوه، چوونکه ههردوو دهست دهچنه سوجه وهک چۆن روخسار
 دهچيت، نهوی دهبن بۆ په‌رستشه‌که‌يان، ئه‌مه‌يش وای کردووه که
 به‌رزی نه‌کاتهوه، هه‌ر بۆيه له کاتي هه‌ستانه‌وه له سوجه‌يش دهستی
 به‌رز ناکاتهوه؛ چوونکه له‌گه‌لیدا به‌رز ده‌بنه‌وه، وهک چۆن له‌گه‌لیدا
 داده‌نريت، سوجه له کاملترین شیواز و ئه‌وپه‌ری به‌ندایه‌تیدا دانراوه
 (له هه‌مووشیان زیاتر ئه‌ندامه‌کان له په‌رستشدايه، به‌ جوړیک، هه‌موو
 به‌شیک له جه‌سته پشکی خو‌ی وهر ده‌گریت له به‌ندایه‌تیکردن).

سوجه نه‌ینی و رازی نو‌یژه، مه‌زنترین روکنیه‌تی و کوتایی ر‌کاته،
 روکنه‌کاني پيشووی وهک پيشه‌کيه‌ک وایه بۆی، وهک ته‌وافکردنی
 زیاره‌ت وایه له جه‌جا، ئامانجی جه‌جه و شوینی چوونه خزمه‌ت
 خودا و زیاره‌تکردنیه‌تی و ئه‌وه‌ی پيش ئه‌وه دیت وهک پيشه‌کيه‌ک
 وایه بۆی.

هه‌ر بۆيه به‌نده له سوجه‌دا له هه‌موو کات زیاتر له خوداوه
 نزیکتره، باشترین دۆخیش ئه‌و دۆخه‌یه که له خوداوه نزیکتره، هه‌ر
 له‌به‌ر ئه‌مه‌يش دوعا له‌م دۆخه‌دا نزیکتره له وه‌لامدانه‌وه.

ئەسلى مروۇف

خودا مروۇقى لە زەوى ئافراندوو، ھەر بۆيە شايىستەيە بەوھى لە ئەسلى خۆى دەر نەچىت، بەلکوو بگەرپىتەوہ بۆ لای گەر تەبيعەت و نەفسى ئەوہيان خواست لىي دەر بچىت، چوونکہ مروۇف گەر تەبيعەت و داخووزيەکانى نەفسى رەھا بکات، لووتبەرزى دەنوینىت و خراپ دەبىت، لەو ئەسلە دەر دەچىت کە لىي ئافریندراوہ، باز دەدات بەسەر مافى پەرودەگاریدا لە گەرەھى و مەزنى، لەو دووانە دای دەبرىت، لەبەر ئەوہ فەرمانى پىي کراوہ سوچدە ببات وەک ملکہ چىيەک بۆ مەزنىي پەرودەگار و ئافرینەر، وەک خشوع و زەللیبوون لە بەردەمیدا، خوشکاندن بۆى، ئەم خشوع و ملکہ چى و زەللیبوونە دەيگەرپىنیتەوہ بۆ بەندایەتیکردن، دەگاتەوہ بەوھى بە ھۆى بىئاگایى و پشتەلکردنەوہ تووشى ھاتبوو، کە لە ئەسلەکەى دەرى کردبوو.

پەرەوپی حەقیقەتى ئەو خۆلەى کرد لىي ئافریندراوہ، بەرپزترین و بەرزترین شت تىیدا کە روخسارە دەیخاتە سەر زەوى، لە بەردەم خودادا بەرزترین شتى بەملکہ چىيەوہ بۆ نەوى کردووہ، بە ملکہ چىبوون بۆى و زەللیبوون بە مەزنىيەکەى و ملدان بۆ بەھیزیيەکەى، ئەمەش ئامانجى خشوعى رووکەشە، خودا لە زەوى ئافراندووہى تى کە زەللیە بۆ پىنان پىیدا، بەکارى ھىناوہ تىیدا، دەيگەرپىنیتەوہ بۆ ناوى و بەلینیشى داوہ لەوہوہ دەرى دەکاتەوہ، باوک و دایک و ئەسل و فەسلەتى، بەزیندووئى لەسەرپەتەى، بەمردووئى لە سکىدایە، پاکە و کراوہ بە مزگەوت بۆى، فەرمانى پىي کراوہ بە سوچدەبردن، کە ئامانجى ملکہ چىبوونى رووکەشە، بەندایەتیی سەرچەم ئەندامەکانى

لەخۇ گرتوۋە، روخسارى دەگەوزىنىت لە خۇلدا ۋەك ملدان و
خاكيوون و ملکہ چى بۇ خودا.

مەسروق بە سەئىدى كۆرى جوبىرى وت: ھىچ شتىك نەماۋە
ئارەزوومان بۇى ھەبىت، ئىللا ئەۋە نەبىت روخسارمان بگەوزىنن لە
خۇلدا بۇى^(۱).

(۱) أخرجه أحمد في الزهد (۲۰۶۵)

سوننه ته گانى سوجده

پيښه مبهري خدا ﷺ له کاتي سوجده دا رووي له زهوي نه ده پاراست،
به لکوو گهر بوي بهاتايه ته پيش، نه نجامي ده دا، هر بويه له نيو قوراودا
سوجده ي بردووه^(۱).

له بهر نه مېش له کالملي سوجده نه وېه له سهر هوت نه دنام
سوجده ببريت: (ناوچه وان و لووت، هر دوو ده ست، هر دوو نه ژنو،
سينگه پي)، نه مېه رزه و خدا و پيښه مبهره کهي ﷺ فرمانيان پي
کردووه و پيښه مبريش گه ياندوويه تي به نوممه ته کهي.

له کالمبووني واجبه که يان سوننه ته کهي نه وېه:

روخساري بدات له زهوي و ئيعتماد بخاته سهر زهوي، به جوړيک
قورسايي سهر ي بخاته سهر زهوي و پشتيشي به رزتر بيت له ئاستي
سهر ي، نه مېه له ته واوئيتي سوجده يه.

له کالمبووني سوجده نه وېه له سهر شتوازيک بيت که هه موو
نه دنامه گاني جهسته پشکي هه بيت له ملکه چي، سكي له راني جيا
بيت، راني له پيښه گاني جيا بيت، هر دوو ده ستی که ميک دوور بيت
له له لاکاني، راي نه خات له سهر زهوي، بو نه وېه هه موو نه دنامه گاني
به ندايه تي خوي بهر بکه وئيت.

هر بويه که شهيتان ده بينيت نه وېه ئا دهم سوجده ده بات، ده چي ته
سوو چي که وه ده گري و ده لئيت: فرماني پي کرا سوجده ببات، سوجده ي

(۱) رواه البخاري و مسلم

برد، به هه شتی بۆ ههیه، فرمانم پی کرا سوجدە ببەم، سوجدەم نەبرد،
دۆزەخم بۆ ههیه^(۱).

خودا ستاییشی ئەوانە ی کردوووە که گویستی و تە ی خودا دەبن
و دەکەوێ سوجدە، سەرکۆنە ی ئەوانە یشی کردوووە که سوجدە
نابەن لەو دەمەدا، هەر لەبەر ئەمە یش و تە ی ئەوانە بەهێزترە که بە
واجبی دەزانن، ئەو دەمە ی ساحیرەکان راستگویی موسا و درۆزنی
فیرعەونیان زانی، سوجدەیان بۆ پەروەردگاریان برد، ئەم سوجدە یە
سەرەتای بەختە وەری و لیخۆشبوونیان بوو لەو تەمەنە ی لە جادوودا
بەسەریان بردبوو، خودا باسی هەموو ئافرێندراوەکانی کردوووە که
سوجدە ی بۆ دەبن، دەفەر موویت: ﴿وَلِلّٰهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي
لَا اَرْضٍ مِنْ دَاۤءِبَةٍ وَلَمَلٰٓئِكَةٍ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُوْنَ (۴۹) يَخَافُوْنَ رَبَّهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ
وَيَفْعَلُوْنَ مَا يُؤْمَرُوْنَ﴾^(۲)

واتە: هەرچی لە ئاسمانەکان و هەرچی لە زەویدا ههیه سوجدە دەبن
بۆ خودای بەدیھێنەریان، هەرودەها هەموو زیندەوەرەکان، فریشتەکانیش
بەتایبەت سوجدە دەبن بۆ خودا و خۆ بە گەورە نازانن، لە هیچ
فرمانیکی خوا لا نادەن.

هەرودەها دەفەر موویت: ﴿أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُۥ مِّنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَمَنْ
فِي الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالدَّوَابُّ وَكَثِيرٌ مِّنَ النَّاسِ
وَكَثِيرٌ حَقٌّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَنْ يُهِنِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُّكْرِمٍ إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا

(۱) رواه مسلم (۸۱)

(۲) سورة النحل الآيتان: ۴۹-۵۰

یَشَاءُ^(۱) واته: ئایا نه تبینیوه و نه تبیستوووه که ههرکەس و ههرچی
ههیه له ئاسمانهکان و زهویدا سوخته بۆ خوا دهبن، ههروهها خۆر
و مانگ و ئهستیره و چیاکان و درهخت و مالات و زۆریک له خهڵکی،
زۆریکش خۆی شایستهی سزا و تۆله کردوووه، جا ئهوهی خودا
قهدر و ڕیزی بشکینیت و ڕیسوای بکات، ئهوه هیچ ڕیزلینهریکی نییه،
بهراستی خودا ئهوهی بیهویت دهیکات.

ئهوهی شایستهی سزایه، ئهوه که سهیه که سوخته بۆ خودا نابات،
خودا ڕیسوای کردوووه بهوهی مؤفەقی نهکردوووه سوخته ببات،
ههوالی پێ داوین که هیچ ڕیزلینهریکی نییه، ڕیسوا بووه به لای خوداوه
چوونکه سوختهی نهبردوووه، خودای گهوره دهفرموویت: ﴿وَلِلّٰهِ يَسْجُدُ
مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظُلُمًا﴾^(۲) واته:
ههرچی له ئاسمانهکان و زهویدا ههیه، له سههر ڕهزامهندیی خۆیان
بیت یان به ناچار، سوخته بۆ خوای به دیهینه دهبن، هاوپی له گهل
ستیه رهکانیادا له به ره به یان و دهمه و ئیواراندا.

(۱) سورة الحج، الآية: ۱۸

(۲) سورة الرعد، الآية: ۱۵

دووباره بوونه وهی سوجه

په رستش ئامانجی کامل بوونی مروځه، نزيكبوونه وهی له خدا به
 نه دازهی په رستش كړنیه تی، نویژیش كوځه ره وهی په رستش بلاره كانه،
 به شه كانی له خو ځرتووه، باشتړین كړده وهی به نده كانه، پیځه ی له
 ئیسلامدا وهك پایه ی راځر وایه تییدا، سوجه یش باشتړین ږوكنه
 كړداریه كانه، نه و رازه یه كه له پیئاویدا دانراوه، له هه موو ږوكنه كان
 زیاتر دووباره بوونه وه، كوټایي ږكات و ئامانجیه تی، سوجه ږردن
 له دوا ی ږكوعه، ږكوع وهك پیځه كیهك وایه له به رده میدا، سوپاس و
 ستاییشی خوی تیدا دانراوه به و ځوره ی كه شایسته یه تی، نه ویش
 نه وه یه بلیت: (سبحان ربی الأعلى)، نه مه باشتړین شته كه تییدا بو تړیت،
 پیځه مبه ری خودا ﷻ ته نها فرمانی به مه كړدووه بكریته سوجه وه،
 هه رموویه تی: (بیكه نه سوجه كان تانه وه)^(۱)، هه ركه سیكیش به قه سستی
 وازی لی بهیئت، له لای زوړ به ی زانایان نویژه كه ی به تاله، چونكه
 شتیكي نه نجام نه داوه كه فرمانی پی كراوه. په سنكردنی خودا به
 به رزی و شكومهن دی له م دوخه دا له وپه ری گونجاویدایه بو دخی
 نه و كه سه ی سوجه ی ږردووه كه ږوخساری نه وی كړدووه بو خودا،
 له كاتی كه وتنیدا باسی به رزی په روه ردگاری دهكات، وهك چون له
 كاتی ملكه چبوونی له ږكوعدا باسی مه زنی په روه ردگاری كړد و پاك
 ږای ځرت له هه موو نه و شتانه ی شایسته نیه پی كه دژی مه زنی
 و به رزیه كه یه تی.

(۱) رواه أبو داود (۸۶۹) وهو حدیث حسن

دانیشتن له نیوان سو جدده کاند

که سو جدده بردن دوو جاره، هر بویه پیویست بوو شتیگ هه بیئت له نیوان دوو سو جدده که دا، به روکنیکی ئامانجدار جیا کرانه وه، ئه و دو عایه شی تیدا دانراوه که شایسته یه پیی و بوی گونجاوه، بهنده داوای لیخو شبوون و رهمهت و هیدایهت و ئاسوودهیی و پوزی دهکات^(۱)، داوا دهکات دوور بیئت له شه پری دنیا و قیامهت، رهمهت ده بیته مایه ی خیر بوی، لیخو شبوونیش ده تپاریزیت له شه پ، هیدایهتیش ده تگه یه نیئت به مه و به وه، پوزیش جهستهت راوه ستاو دهکات له خواردن و خواردنه وه، دل و روح راوه ستاو دهکات له زانست و ئیمان، ئه م دانیشتنه ی دانراوه بو ئه و دو عایه له بهر ئه و رهمهت و ستایشکردن و ملکه چبوونه ی تیدایه، ئه مهش ئامرازی که بو دو عاکه ر و له رییه وه داوای پیویستییه که ی بکات.

ئه م روکنه دو عا تیدا ئامانجه، روکنیکه بو ئه وه دانراوه داوای لیبوردن و لیخو شبوون و رهمهت بکات، بهنده که له بهردهم خودادا وهستا و سوپاس و ستایشی خودای کرد، دواتر به ملکه چیه وه چووه رکوع و پهروهردگاری به پاک راگرت و به گه وره ی دانا، دواتر گه رایه وه بو سوپاس و ستایشکردنی، دواتر ئه وه تهواو دهکات به و په پری زه لیلبوون و ملکه چبوون و نه ویبوون، ئیدی کاتی ئه وه دیت داوای پیویستییه که ی بکات و داوای لیبوردن بکات، بوی دانراوه وهک خزمه تکار بیئت، وهک بهنده یه کی زه لیل دابنیشیت دهسته وئه ژنو وهک ئه و کهسه ی خوی خستوته بهردهم گه وره که ی ئومید و ترسی به وه و داوای لیبوردنی لی دهکات، هه تا یارمه تی بدات له سه ر نه فسه که ی

(۱) دو عاکه به م جزره یه: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وارْحَمْنِي واجْبُرْنِي وَاَهْدِنِي وارْزُقْنِي. (وه رگیز)

که فرماندهره به خراپه، دواتر دو باره بوونه وهی ئەم به ندایه تییهی
 بۆ دانراوه، جار له دوای جار ههتا چوار تهواو دهکات، وهک چۆن
 دهتوانیت جار له دوای جار زیکره که بلێته وه، چوونکه باشتره بۆ
 به دیهینانی ئامانجه کهی، باشتريشه بۆ ملکه چی و ملدان.

دانیشتنی ته حیات

که وهستان و قورئانخویندن و رکوع و سوچده و زیکره کانی تهواو
 کرد، بۆی دانراوه له کوتایی نویژه کهیدا دهسته وئه ژنۆ دابنیشیت وهک
 دانیشتنی که سیکی ملکه چی زه لیلی داماو، له م دانیشتنهیدا کاملترین سلاو
 دهکات، ههروهها باشتترین لهو سلاوهی که مروقه کان له یه کتری دهکهن
 که دهگهن به یه کتری یان دهچنه لای یه کتری، مروقه کان به جورهها
 شیواز سلاو له پاشا و گه وره کانیان دهکهن، ههندیکیان دهلین: به یانیت
 باش، ههندیکیان دهلین: مانه وه و نیعمهت بۆ تۆ، ههندیکیان دهلین: خودا
 مانه وهت درێژ بکات، ههندیکیان دهلین: ههزار سال بژیت، ههندیکیان
 سوچدهی بۆ ده بهن، ههندیکیان سلاوی لی دهکهن، سلاوکردنی نیوانیان
 ئەوه له خۆی دهگریت که سلاوکه ره که چهزی پییه تی له قسه کردن و
 کرده وه، موشریکه کانیس سلاو له بته کانیان دهکهن.

حه سهن دهفه رموویت: ئەهلی جاهیلی دهستیان دههینا به بته کانیاندا
 و دهیانوت: ژیانته بهردهوام بیت، که ئیسلام هات، فرمانیان پی کرا
 پاکترین و باشتترین و جوانترین سلاوه کان دابنن بۆ خودا.

ته حیات

ته حیات سلاوکردنی بهندهیه بۆ ئەو زاتەیی که زیندوو و نامریت،
خودا له هه مووان له پیشتره بهو سلاوکردنه، ژیان و مانه وه و
به رده وامیی له خو گرتوو، هیچ که سیکیش شایسته ی ئەو نییه، ئیلا
ئەو زاته نه بیت که زیندوو و ده مینیته وه نامریت و مولکه که ی ناروات،
هه روه ها وشه ی: (الصلوات)، هیچ که سیکیش شایسته ی ئەو نییه ئیلا
خودا نه بیت، نوێژکردن بۆ غهیری ئەو، گه وره ترین کوفر و شیرکه،
هه روه ها (الطیبات) سیفه تی وه سفکراویکی مه حزوفه، واته: گوفتار و
رهفتار و په سن و ناوی پاک و جوان هه ر بۆ خودایه، ناوه کانی پاک و
جوانه، ته نها شتی پاک ی وه دهر ده که ویت، ته نها پاک به رز ده بیته وه
بۆ لای، ته نها پاک لی نزی که ده بیته وه، هه مووی پاکه، ته نها قسه ی
پاک به رز ده بیته وه بۆ لای، کرده وه کانی پاکه، کرده وه ی پاکیش به رز
ده بیته وه بۆ لای، هه موو پاکه کان بۆ ئەو و ده دریته پالی، له وه وه دهر
ده چیت و له لای ئەو کوتایی پی دیت.

پیغه مبه ری خودا ﷺ ده فره موویت: (خودا پاکه و ته نها پاکیش
وه ر ده گریت)^(۱)، یان فره موویه تی: (تو په روه ردگاری پاکه کانیت)^(۲)،
ته نها به نده پاکه کانی دراوسیه تی ده که ن، وه ک چۆن له باره ی ئەهلی
به هه شته وه ده فره موویت:

﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ﴾^(۳)

(۱) رواه مسلم (۱۰۵۱) في الزكاة: باب قبول الصدقة من الكسب الطيب و تربيتها.

(۲) أبو داود (۳۸۹۲) في الطب: باب كيف الرقى.

(۳) سورة الزمر، الآية: ۷۳

خودا پاکه‌کانی بۆ پاکه‌کان داناره، که خودا به‌ره‌هایی پاکه، قسه‌ی
پاک و کرده‌وه‌ی پاک و په‌سن و ناوی پاک هه‌مووی بۆ ئه‌وه، ته‌نھا
شایسته به ئه‌وه، به‌لکوو هیچ شتی‌ک پاک نابیت به پاکیی ئه‌و نه‌بیت،
پاکیه‌کانی جگه له ئه‌و شوینه‌واری پاکی خویه‌تی، ئه‌م سلاوه پاک و
جوانه ته‌نھا بۆ ئه‌و ده‌بیت.

السَّلامُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ وَ عَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ

له ته‌حیاتدا موسلمان دوعا ده‌کات بۆ ئه‌و که‌سه‌ی سلاوی لی
ده‌کات، وه‌ک ئه‌وه‌ی خودا داوای لی ده‌کات سلاو بکات له‌و به‌ندانه‌ی
که تایبه‌تی کردوون به به‌ندایه‌تیکردنی، رازی بووه پێیان بۆ خۆی،
دانراوه سه‌ره‌تا به به‌ریزترین و خۆشه‌ویستترین و نزیکترین که‌س
لیوه‌ی ده‌ست پێ بکات، دواتر شایه‌تومان به‌یئت که کلیلی ئیسلامه.

دانراوه که شایه‌تومان کوتایی نوێژ بیت، به (الله‌اکبر) و سوپاس
و ستاییشکردن و ته‌وحیدی ربوبیه‌ت و ئولوویه‌ت ده‌ستی پێ کرد،
به شایه‌تومانیش کوتایی پێ هینا، گهر نوێژه‌که‌ی چوار رکاتی بیت، له
ناوه‌راستی نوێژه‌که‌یدا ته‌حیاتی بۆ دانراوه که وه‌ک دانیشتی نیوان
دوو سوجده‌که‌ وایه، وه‌ک پشوویه‌ک وایه بۆ نوێژخوینه‌که بۆ ئه‌وه‌ی
دوو رکاتی کوتایی به چالاکی و هیژه‌وه ئه‌نجام بدات، ههر بۆیه له
سوننه‌دا باشت‌ر وایه دوو رکات-دوو رکات بیت، گهر چوار رکاتیش
بوو، له ناوه‌راستی نوێژه‌که‌دا داده‌نیشیت.

سه لاواتدان له سهر پیغه مبهری خودا

و شه کانی ته حیات که له کوتایی نویژدایه، وهک خوتبهی حاجه وایه، نویژخوین که له نویژده کهی ته و او ده بیئت، داده نیشیت وهک دانیشتنی که سیک که به ئومید و به ترسه و داوا له پهروه ردگاری دهکات، و شه کانی ته حیات وهک پیشه کییهک بو ئه م داوا کردنه دانراوه، دواتر سه لاوات دهدات له سهر ئه و زاتهی که له سهر دهستی ئه و ئوممه ته کهی تووشی ئه م نیعمه ته بوون، وهک ئه وهی نویژخوین ته وه سولی کردووه بو لای خودا به به ندایه تیکردنه کهی، دواتر به ستایش کردنی و گه واهیدانی به وهی تاک و ته نهایی و موحه ممه د پیغه مبهری خودایه ﷺ دواتر سه لاواتی داوه له دیداری، پاشان پیی و تراوه: چ دو عایه کت پی خوشه ئه وه بکه، ئه مه ئه و مافهیه له سهر ته، ئه مه ییش ئه و مافهیه که هه ته، دانراوه له گهل سه لاواتدانا، سه لاواتیش له سهر ئاله کهی بدریت، وهک ته و او کارییهک بو چاوگه شبوونی به ریزگرتن له ئاله کهی و سه لاواتدان له سهر یان، ههروه ها دانراوه سه لاوات بدات له سهر خوئی و ئاله کهی، وهک چوئن سه لاواتی دا له سهر ئیبراهیم و ئاله کهی.

هه موو پیغه مبه رانی دوا ی ئیبراهیم به ئالی ئیبراهیم هه ژمارن، هه ر بویه ئه وهی داوا کراوه سه لاواتیک له سهر پیغه مبهری خودا بدریت وهک سه لاواتدان له سهر ئیبراهیم و هه موو پیغه مبه رانی دواتری و ئاله باوه رداره کهی، هه ر بویه ئه م سه لاواته باشتترین و ته و او ترین جو ری سه لاواتدانه له سهر پیغه مبهری خودا^(۱).

(۱) سه لاواته که به م جو ره یه: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، کما صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ؛ إِنَّكَ حَمِيدٌ مُجِيدٌ. اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، کما بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ؛ إِنَّكَ حَمِيدٌ مُجِيدٌ. (وه رگنیر)

خۇپاراستن لە كۆكەرەوھى ھەموو شەرھان

لەدوای سەلاواتدان لەسەر پىغەمبەرى خودا، فەرمانى پى كراوھ پەنا بگرىت بە خودا لە كۆكەرەوھى ھەموو خراپىيەكان^(۱)، چوونكە خراپە يان سزايە لە قىامەتە، يان ھۆكارە بۆى، خراپە دەبىتە ھۆى سزادان و ھۆكارە بۆى، سزايىش دوو جۆرە: سزاي بەرزەخ و سزاي دۆزەخ، ھۆكارەكانىشى: فیتنەيە، كە دوو جۆرە: گەرە و بچووك، گەرەكە فیتنەي دەجال و فیتنەي مردنە، فیتنەي بچووكىش فیتنەي ژيانە، كە فریای تەوبەكردن دەكەویت لى، بە پىچەوانەي فیتنەي مردن و فیتنەي دەجال، ئەو كەسەي گىرۆدەي بوو فریای تەوبە ناكەویت.

(۱) دوعاكە بەم شىئوھىيە: اللّٰهُمَّ اِنِّى اَعُوْذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيْحِ الدَّجَالِ. (وەرگىز)

دوعا کردن پیش سلاودانه وه

دواتر بوی دانراوه ئه و دوعایانه بکات که خیری دونیا و قیامه تی
تیدایه، دوعا کردن له م کاته دا باشته ره له دوعا کردن له دواي سه لامدانه وه،
ههروه ها به سوود تریشه بۆ که سه که، هه موو دوعا کانی پیغه مبه ری
خودا ﷺ به م شیوه یه بوو، هه مووی له نویژدا بوو له سه ره تاوه هه تا
کوتایی، له ده ستپیکی نویژدا چهند جوریک دوعای ده خویند، له رکوع
و دواي هه ستانه وه لی، له سو جده بردن و له نیوان دوو سو جده که دا،
له ته حیاتدا پیش سه لامدانه وه، ئه بوبه کری فیری دوعایه ک کرد که
له نویژدا بیخوینیت، دوعایه کی فیری (حه سه نی کوری عه لی) کرد،
هه تا له قنوتی ویترا بیخوینیت، گهر دوعای بۆ قه ومیک بکردایه یان
دوعای لی بکردنایه، ده یخسته دواي رکوعه وه، چونکه نویژخوین
پیش سلاودانه وه مونا جات له گهل خودادا ده کات و له به رده میدا
وه ستاوه، له م دۆخه دا له وه لامدانه وه ی داواکارییه کانی نزیکتره هه تا
دواتر که له نویژه که ی سه لامی داوه ته وه.

پرسیار کراوه له پیغه مبه ری خودا ﷺ: (أَيُّ الدَّعَاءِ أَسْمَعُ قَالَ جَوَفَ
الليلِ الْآخِرِ وَدُبَّرَ الصَّلَاةِ الْمَكْتُوبَاتِ)

واته: چ دوعایه ک به زووی وه لام ده دریتته وه؟ فه رموویه تی: (شه ونویژ
و دواي نویژه فه رزه کان)^(۱). لیره دا (دُبَر) واته به شی کوتایی، هه ندی
جاریش (دُبَر) به واتای دواي کوتاییه اتنی دیت، به پیی ئه م به لکه یه:
پیغه مبه ری خودا ﷺ فه رموویه تی: (مَنْ سَبَّحَ فِي دُبْرِ كُلِّ صَلَاةٍ ثَلَاثًا
و ثَلَاثِينَ، وَحَمْدَ اللَّهِ ثَلَاثًا ثَلَاثِينَ، وَكَبَّرَ اللَّهَ ثَلَاثًا وَثَلَاثِينَ...)

(۱) رواه الترمذي و حسنه (۳۴۹۴)

واته: (هه ركه سيك له دواي نويڙ سيوسي جار الله اكبر و سيوسي جار سبحان الله و سيوسي جار الحمد لله بكات...) ليږه دا (دُږ) واته ته واوبوون لي، ئه مه وهك كوتاييهاتني ماوه كه يه تي، مه به ست لي ته واوبوونه لي... .

دواتر نويڙه كه ي به سه لامدانه وه كوتايي پي ده هيت و به مه له نويڙه كه دهر ده چيت، ئه م كوتايي پي هتانه دوعاي پيشنويڙه به سه لامه تي و ئاشتي بو نويڙ خوينه كاني دواوه ي، كه بنچينه ي هه موو چا كه يه كه، دواتر نويڙ خوينيش هه مان شت دووباره ده كاته وه و سه لام ي نويڙه كه ي ده داته وه.

له مه دا دوعاي سه لامه تيه بو خوي و نويڙ خوينه كان، هيچ شتيك هينده ي ئه مه جوان و باش نيه بو كوتايي هتانه به نويڙ، وهك چو ن هيچ شتيك هينده ي الله اكبر بو چوونه ناو نويڙ چاك و باش نيه، ته كيږه ي ئي حرام به گه وره داناني خودايه له گه ل جيگير كړدني هه موو كامليي هك بو ي، پاكراگرتني له هه موو كه مو كورتيي هك و نه نغيي هك، به تاكدانان و تايي به كړدني به ئه و، به گه وره دانان و به شكوداناني، (الله اكبر) ي ئي حرام هه موو ورده كاريي هكاني نويڙي له خو گرتووه له شيواز و گو فتار و ره فتاري.

نويڙ له سه ره تايه وه هه تا كوتايي هك ي ورده كاريي ناوه رو كي: (الله اكبر) ه، چ ته حريمي ك با شتره له م ته حريمه كه ئي خلاس و ته وحيد ي له خو گرتووه؟ ئه م كوتايي پي هتانه چا كووني به رامبه ر برا ئيمانداره كاني له خو گرتووه. به ئي خلاس ده ستي پي كړد و به ئي حسان كوتايي پي هينا.

په یامی ئیبن قهیم بو په کیڅ له هاورپیکانی

له م دونیا په دا نوڙ نوری دیدهی خوشه ویستانه، به هوی ئه و
موناجاته ی تیدایه له گهل ئه و زاته ی چاوه کان گهش نابن و دلّه کان
ناسره ون و دهر وونه کان ئارام نابن ئیلا به و نه بیت، له زه تبینین
به ناوهیتانی و زه لیلوون و ملکه چوون بو ی و نزیکوونه وه لی،
به تاییهت له کاتی سوجه دا، که بهنده له هه موو کات زیاتر له خودا
نزیکه.

پیغه مبهری خودایش ﷺ فهرموویه تی: (ئه ی بیلال، ئاسووده مان
بکه به بهرپاکردنی نوڙ) ^(۱) ئاسووده ییه که ی له نوڙ دا بوو، وهک چوون
نوری دیده یشی هه ر له نوڙ دا بوو. ئه مه له کوئ و قسه ی ئه و که سه
له کوئ که ده لیت: با نوڙ ه که مان بکه یین و ئیسراحت بکه یین له دهستی.

خوشه ویست ئاسووده یی و نوری دیدهی له نوڙ دایه، که سی بیئاگا و
پشته لکه ر له مه دا هیچ به شیکی نییه، به لکوو نوڙ قورس و گرانه له سه ری،
که نوڙ ده کات هه تا ته واو ده بیت لی وهک ئه وه وایه له سه ر پشکو یه ک

(۱) رواه أبو داود (۴۹۸۵)

بیټ، خوښه ویستترین نویژ له لای ئه و نویژه که زور به خیرایی ته و او ده بیټ، چوونکه نویژ نوری دیده ی نییه و ئاسووده یی نییه بو دلی، بهنده گهر چاوی به شتیک گهش بیټ و دلی پیی ئاسووده بیټ، جیابوونه وهی به سهخت ده زانیت و سهخته به لایه وه، ئه و که سه پشی دلی به تاله له خودا و رۆژی دوا یی و دونیای له لا خوښه ویسته، سهختترین شت به لایه وه نویژه و ئه وهی به لایه وه ناخوښه نویژی دریژه، هه رچهنده کاتی زوره و تهن دروسته و سه رقال نییه.

پیویسته بزانیټ ئه و نویژه ی چاو پیی گهش ده بیټ و دل پیی ئاسووده ده بیټ، ئه و نویژه که شهش دیمه نی له خو گرتووه:

دیمه نی یه که م: ئیخلاص:

ئه ویش به وجۆره یه پالنه ر و هانده ری بو نویژکردن، ئاره زوو و ویستی بهنده بیټ بو خودا، خوښه ویستی بیټ بو، داوای رازیبوون و خوښه ویستکردن بیټ له لای، گوڤرالیکردنی فه رمانه که ی بیټ، به جوړیک پالنه ر و هانده ره که ی هیچ به شیک له به شه کانی دونیای تیدا نه بیټ، به لکوو ته نها له پیناو خودای گه ورده ئه نجامی بدات، وهک خوښه ویستییه ک بو ی و ترسان له سزا که ی و ئومیدبوون به لیخو شبوون و پاداشته که ی.

دیمەنی دووهم: دیمەنی راستگۆیی و ئامۆژگاری:

ئەویش ئەوێهە دلی خالی بکاتەوێهە بۆ خودا، هەموو تواناکانی لە
 ڕووکردنە خودادا بەگەر بخات و دلی لەسەر ئەوێهە جەم بکاتەوێهە، بە
 جوانترین و کاملترین شیوە پیشکەشی بکات، بە ڕوالت و ناوەرۆکیەوێهە،
 نویژ ڕوالت و ناوەرۆکی هەیه، ڕوالتەکەیی بریتییه لە: ئەو کردەوانەیی
 کە دەبینزیت و ئەو وتانەیی دەپیستزیت، ناوەرۆکەکەیی بریتییه لە:
 ملکهچی و هەستکردن بەوێهە خودا چاودێرە، بەتالکردنەوێهە دلی بۆ
 خودا و ڕووتیکردنی بە هەموو بوونتەوێهە، بە جۆریک دلی ئاور ئەداتەوێهە
 بۆ هیچ شتیکی تر، ئەمە وەک ڕوح وایە بۆی، کردەوێهە و جوولەکانیشی
 وەک جەستە وان، کە بیرووح بیت وەک جەستەیی بیرووح وایە.

ئەری بەندە شەرم ناکات بە شتیکی ئاواوە ڕوو بکاتە گەرەکەیی،
 هەر بۆیە پۆشاکی کەسەکە دەگریت و دەیداتەوێهە ناوچاوی کەسەکەدا و
 پێی دەلێت: خوا بە زایەت بدات وایە بە زایە دا، ئەو نویژەیشی کە
 ڕوالت و ناوەرۆکی کامل بوو، بەرز دەبیتهوێهە و نور و بەلگەیی هەیه،
 ڕووناکییەکەیی وەک خۆر وایە هەتا دەگاتە لای خودا، ڕازی دەبیت و
 قبولی دەکات و دەلێت: خودا بپاریزیت، وەک چۆن منت پاراست^(۱).

(۱) فەرموودەکە لاوازه.

دیمه نى سټیم: دیمه نى شوینکەوتن و پەیره وکردن:

ئەویش بەو جوړه دەبیت که ته واوی هەولی خوی بدات که له نوێژە کهیدا شوینی پیغه مبهری خودا بکه ویت و نوێژ بکات، وهک چۆن ئەو نوێژی کردووه، پشت بکات لهو شتانهی خەلکی دایان هیناوه له نوێژدا له زیادکردن و که مکردن و ئەو جوولانهی که هیچ شتیکی له پیغه مبهری خودا و هاوه له کانی نه گیر دراوه ته وه، ههروه ها له لای قسهی مۆله تده ره کان نه وه ستیت و گوپرایه لیان نه کات - ئەوانه ی زۆر به دواى ئاسانکارییه وهن - بهم هۆیه وه واز له چه ندین شت بهینیت که زۆر له وانه واجبتره که ئەنجامی داوه. له وهیه فەرمووده ی جیگیر و سوننه تیکی پیغه مبهری خودا ﷺ بخاته لاه و ئاوری بۆ نه داته وه و بلیت:

ئیمه شوینکەوتووی مه زه بهی فلانه که سین. ئەمه که سیکی موخلیس نییه له لای خودا و عوزریش نییه بۆ ئەو که سه ی سوننه تی پشتگوێ خستووه، چونکه خودا فرمانی کردووه گوپرایه لی، پیغه مبه ره که ی ﷺ بکهین و ته نها شوینی ئەو بکه ون، فرمانی به شوینکەوتنی که سی تر نه کردووه، له ده میکدا گوپرایه ی غه یری ئەو ده کریت که فرمان بکات به وه ی پیغه مبه ری خوا ﷺ فرمانی پی کردووه، جگه له پیغه مبه ری خودا ﷺ قسه ی وەر ده گیریت و رەت ده کریته وه.

دیمه‌نی چوارهم: دیمه‌نی ئیحسان:

ئەمەیش دیمه‌نی چاودێریکردنە، خودا بپەرستیت وەک ئەوەی دەیبینیت، ئەم دیمەنە لە باوەربوونیکی کامڵەو دەیت بە خودا و ناو و پەسنە بەرزەکانی، هەتا وەک ئەوەی خودا دەبینیت لەسەر ووی ئاسمانەکانیەو، لەسەر عەرشەکەیت، فەرمان و پێگری دەر دەکات، کارەکانی بوونەوەر بەرپۆه دەبات، فەرمانەکان لەوەوە دەر دەچن و دەگەرێنەو بۆ لای، کردەوێ بەندەکانی پێشان دەدریت لەگەڵ روحیان لەو دەمە دەرمان، هەموو ئەمانە بە دلی دەیبینیت و ناو و پەسنە بەرزەکانی دەبینیت، سەرپەرشتیاریکی زیندووی بینەری بیسەری دانای بەدەسلات دەبینیت، کە فەرمان دەر دەکات و پێگری دەکات، خوشی دەوێت و دەبوغزینیت، رازی دەبێت و توورە دەبێت، ویستی لە چی بێت ئەنجامی دەدات، چ بریارێکی بویت ئەوە دەدات، لەسەر عەرشەکەیت و هیچ کردەوێکی بەندەکانی لێ شاراوە نییە، هەر وەها قسەکانیان و ئەوەیشی لە ناخاندایە، بەلکوو خیانهتی چاوەکان و ئەوەی لە سینەدا شاراوەتەو دەزانیت.

دیمه‌نی ئیحسان بنەرەتی هەموو کارەکانی دلە، دەبێتە مایە شەرمکردن و بەگەورەدانان و ترس و خوشەویستی و گەپانەو و پشتپێبەستن و ملکەچبوون و زەلیبوون بۆ خوای گەورە، دەبێتە هۆی برینی وەسوەسە و گەفتی دەر وون، دل و هەموو خەمت خودای گەورە دەبێت. بەشی بەندە لە نزیکبوونی لە خودا بە ئەندازە بەشبوونیه‌تی لە ئیحسان، بە هۆی ئیحسانەو نوێژی بەندەکان جیاوازی هەیه‌تا فەزلی نیوان دوو نوێژخوین، وەک نیوانی ئاسمان و پرێسمانی لێ دیت، لە دەمیکدا وەستان و پرکوع و سوجدەیان وەک یەکە.

دیمه‌نی پینجه‌م: دیمه‌نی منه‌ت:

گه‌واهی بدات که فەزل و منه‌ته‌که بو خودایه که ئاوا له‌و پینگه‌دا وه‌ستاندووویه‌تی و به‌شایانی زانیوه و مؤفه‌قی کردووه به‌دل و جه‌سته‌ی له‌خزمه‌تیدا بو‌ه‌ستیت، گهر خودا نه‌بو‌وايه، هیچ یه‌کیک له‌وانه نه‌ده‌بوو، وه‌ک چۆن هاوه‌لان له‌کاتی هه‌لکه‌ندنی خه‌نده‌قدا ده‌یانفه‌رموو:

وَاللّٰهُ لَوْلَا اَنْتَ مَا اهْتَدَيْنَا ... وَلَا تَصَدَّقْنَا وَلَا صَلَّيْنَا

وه‌للاهی گهر تو نه‌بو‌ویتایه هیدایه‌تمان وه‌ر نه‌ده‌گرت،

نه‌خیر و چاکه‌مان ده‌کرد، نه‌نویژمان ئه‌نجام ده‌دا.

خوای گه‌وره ده‌فه‌رموویت: ﴿يَمُنُّونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا قُلْ لَا تَمُنُّوا عَلَيَّ إِسْلَامَكُم بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾^(۱)

واته: ئه‌وانه منه‌ت ده‌که‌ن به‌سه‌ر تۆدا که گوايه موسلمان بوون، پێیان بلی: منه‌ت مه‌که‌ن به‌سه‌رمدا له‌سه‌ر موسلمانبوونه‌که‌تان، به‌لکوو خوا منه‌ت ده‌کات به‌سه‌ر ئیوه‌دا که هیدایه‌تی داوون بو ئیمان و باوه‌پ، ئه‌گهر ئیوه‌راستگۆن.

ئوه‌خودایه موسلمانی کردووه به‌موسلمان و نویژخوینی کردووه به‌نویژخوین، وه‌ک چۆن ئیبراهیم فه‌رمووی: ﴿رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ﴾^(۲)

(۱) سورة الحجرات، الآية: ۱۷

(۲) سورة البقرة، الآية: ۱۲۸

واته: پهروه دگارا، ههردو وکمان وای بکه تهنه فهرانبهردار و
ملکه چی تو بین و له نه وه کانیشمان ئوممه تیکی موسولمان و فهرانبهردار
بو خوت فهرانهم بهینه.

ههروه ها دهفه رموویت: ﴿رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي﴾^(۱)

واته: پهروه دگارا،

خوم و نه وه کانم بگیره له و که سانه ی که نه نجامدهری نویت بین
به چاکی.

منه تهنه ها بو خودایه که وای له بهنده که ی کردووه گوپرایه لیلی بکات،
ئه مه یش گه وره ترین نیعمه ته بو بهنده که، خوی گه وره دهفه رموویت:

﴿وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ﴾^(۲)

واته: هه رچی نازو نیعمه تیکتان ههیه هه مووی به هره و به خششی
خودایه.

دهفه رموویت: ﴿وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَزَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ
وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَئِكَ هُمُ الرَّاشِدُونَ﴾^(۳)

واته: به لام خودا ئیمان و باوه ری له لا خوشه ویست کردوون و له
دل و دهروونتاندا رازاندوویه تیه وه، له ولایشه وه کوفرو بیباوه ری و
تاوان و یاخیوون له فهرمانی خودای لا تال و ناشیرین کردوون، ئا
ئه وانه هه ر خویان ریگه ی ژیری و سه رفرازییان گرتوته بهر.

(۱) سورة إبراهيم، الآية: ۴۰

(۲) سورة النحل، الآية: ۵۳

(۳) سورة الحجرات، الآية: ۷

ئەم دیمەنە مەزنتەن دیمەنە و لە ھەموو دیمەنەکان زیاتر سوودی
بۆ بەندە ھەبە، ھەتا زیاتر تەوھیدی مەزنتەن و تەواوتر بێت، پشکی
لەم دیمەنەدا مەزنتەن و تەواوتر دەبێت، چەندین سوودی تێدایە بۆ:

۱. دلی دوور دەبێت لەو ھەسەرسام بێت بە کردەو ھەکان و ھەمیشە لە
بەرچاوی بێت، چونکە گەر گەواھیی ئەو ھەسەرسام دا کە خودا منەتباریەتی و
مۆفەقی کردوو ھەسەرسام بۆ ئەو کارە و ھیدایەتی داو ھەسەرسام بۆ، ئەو دیمەنی ئەو
سەرقالی دەکات بەو ھەسەرسام بێت بە کارەکە و لەناو خەلکیدا
باسی بکات، ئیدی لە دلی بەرز دەبێتەو ھەسەرسام نایبێت، لەسەر
زاری نامینیت و منەتی پێوە ناکات، ئەمە پێگەی کردەو ھەبە کە بەرز
دەبێتەو ھەسەرسام و ھەر گیراوە.

۲. یەکیکی تر لە سوودەکانی ئەو ھەسەرسامی ئەو زاتە دەکات کە
شایانی سوپاسکردنە، گەواھیی سوپاسکردن بۆ ھەروونی خۆی نادات،
بەلکوو گەواھیی ئەو دەدات ھەموو سوپاسیک بۆ خودایە، وەک چۆن
گەواھیی دەدات ھەموو نێعمەتیک لەو ھەسەرسام و ھەموو فەزلیک بۆ ئەو
و ھەموو چاکەیک بەدەست خۆیەتی.

ئەمەیش لە تەواویتی تەوھیدە، پێگەکانی لە پێگە تەوھیددا جیگیر
نایبێت ھەتا ئەو نەزانیت و گەواھیی بۆ نەدات، کە زانی و پۆ چوو تێیدا،
دیمەنیکی بۆ پەیدا دەبێت، کە دیمەنیکی بۆ دلی پەیدا بوو، بەرھەمیکی
بۆ دەگریت لە خۆشەوێستی و شادمانبوون بە خودا و تامەزرۆبوون
بۆ دیداری و چێژەرگرتن بە ناوھێنان و گوێراپەلکردنی، کە ھەرگیز
بەرورد ناکریت لەگەڵ بەرزترین نێعمەتی دۆنیادا، ژانی مرووف چ
خیریکی تێدایە گەر دلی بە پرووی ئەو ھەسەرسام داخراو بێت، پێگەی گەشتن
پێی داخراو بێت، بەلکوو وەک ئەوانە دەبێت کە خۆی گەرە لە

باره یانه وه دهفه رموویت: ﴿ذَرَهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ﴾^(۱)

واته: جاری وازیان لی بهینه با بخون و رابویرن و هیوا و ئاواتیان سهرگهرم و بیئاگیان بکات، سهره نجام خوین ده بیننه وه چیان به سهر دیت.

دیمه نی شه شه م: دیمه نی که مته رخه می:

گهر بهنده یه که هه ستیت به ئه نجامدانی کاریک و ئه وپه ری توانای خوی تیندا خهرج بکات، هیشتا که مته رخه مه و مافی خودا به سهریه وه زور مه زنتره، ئه وه ی له سهری پیویسته، تاعه ت و به ندایه تی و خزمه تی زور زیاتر له وه پیشکه ش بکات، گهره یی و شکومه ندی خودای گهره به ندایه تییه که ده خوازیت که شایسته بیت پی، که خزمه تکار و کویله کانی پاشاکان له خزمه تی پاشاکانیان، به گهره دانان و ریزگرتن و دلسوزی و شهرم و ترس و هه یبه ته وه، به جوریک دل و جه سته یان ته رخان ده که ن بویان، پاشای پاشاکان و پهروه ردگاری ئاسمانه کان و زهوی زور له پیشتره ئاوا مامه له ی له گه لدا بکریت، به لکوو به چه ند هینده زیاتریش، که بهنده گه واهی ئه وه ده دات به ته واهه تی مافی به ندایه تی نه داوه و نزیک نه بووه ته وه له مافه که ی، که مته رخه می خوی ده زانیت، له گه ل ئه مه یشدا ته نها ده توانیت داوای لیخوشبوون بکات و داوای لیپوردن بکات له که مته رخه مییه که ی و هه لئه ستانی به وه ی پیویسته له سهری، پیویستی به وه یه خودا لی خوش بیت.

(۱) سورة الحجر، الآية: ۳

له سهر به ندایه تیکردنه که ی و لی بیوریت، زیاتر له وهی پیویستی به وه
 بیت داوای پاداشتی لی بکات، ئەمه ئەگەر مافی خۆی پی بدایه وهک
 ئەوهی پیویسته، ئەوا مافیکه له سهری به گویرهی به ندایه تی، چونکه
 به ندهی ئەوه، کرده وه و خزمه تی به نده بۆ گه وره که ی مافیکه له سهری،
 چونکه به ندهی ئەوه، گهر داوای پاداشت بکات له سهر کرده وه و
 خزمه ته که ی، خه لکی به گه مژه و شیت هه ژماری ده که ن.

له حه قیقه تا به ندهی ئەو نییه، به لکوو به نده و گویره یه لی خودایه له
 هه موو پرویه که وه، کرده وه و خزمه ته که ی مافیکه له سهری، چونکه
 به ندهی ئەوه، گهر له سهری پاداشتی بداته وه، ته نها فه زل و منه ت و
 چاکه ی خۆیه تی، نه ک به نده شایسته ی بیت، لی ره دا له فه رموده که ی
 پیغه مبه ری خودا ﷻ تیده گه ی که ده فه رموویت: (که س به کرده وهی
 خۆی ناچیت به هه شته وه)، وتیان: ته نانه ت تۆیش ئە ی پیغه مبه ری
 خودا؟ فه رمووی: (ته نانه ت منیش، مه گهر خودا له په حمه ت و فه زلی
 خۆیدا غه رقم بکات) (۱).

(۱) متفق علیه من حدیث عائشه.

سوڤاس بۆ خودا له دواى دوو مانگ له سه رقالبوونم بهم كتيبه وه، توانيم بگهه به
كوڤاى و كاره كهه ته واو بگهه، سوڤاس بۆ ئيبن قهيم كه كرۆك و ناوه روڤى نوڤژى بۆ
روون كردينه وه و فيرى ئه وهى كردين كه چيژى نوڤژ چۆنه. هيوادارم له وه رگيرانه كه دا
حه قى خويم پى دايت و خزمه تپكى بچووكم كرديت، خوينه رى به ريزيش له دواى
خويندنه وهى چيژ له نوڤژه كانى ببات و نوڤژ ببته نورى ديدهى، ئاموژگاريشم ئه وهيه
كتيبه كه به خيراى نه خوڤندريته وه، بۆ ئه وهى به ته واوى په يامى كتيبه كه بگات.
(براتان: ئه ياد فه همى سه نكاوى).

ناوه پۆك

- پیشه کی ۵
- په یام ۱-ی: ئیبن قهیم له باره ی نویژه وه ئاوا ده فهرمووئیت ۷
- حه قیقه تی نویژ ۷
- نویژ میوانداری و بارانه ۸
- دهرچوون له میواندارییه که ۹
- نویکردنه وه ی میواندارییه که ۹
- بیتاگایی وشکه سالییه ۱۰
- سه رئه نجامی بیتاگایی ۱۰
- وشکبوونی دڵ ۱۱
- بارانی دڵ ۱۲
- به کارهیتانی ئەندامه کان ۱۳
- ئەندامه کانی تاعهت ۱۴
- ئەندامه کانی تاوان ۱۴
- ئەندامه کانی بیکاری ۱۵
- شاندی پاشا ۱۷
- به خشنده یی پاشا ۱۸
- هوکاری نزیکبوونه وه ۱۹
- پاکی پییه کان ۲۰

- ۲۱ پروکردنه قبله
- ۲۲ حه قیقه تی (الله اکبر)
- ۲۳ دعای ئیستیفتاح
- ۲۴ په ناگرتن به خودا
- ۲۶ قورئان خویندن
- ۲۷ چیز نو
- ۲۸ ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ﴾
- ۳۰ ﴿رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾
- ۳۰ ﴿الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾
- ۳۱ ﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾
- ۳۲ ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾
- ۳۳ ﴿أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾
- ۳۴ کاروباره کانی هیدایه ت
- ۳۶ خه لکی و هیدایه ت
- ۳۷ ره وایه تی (آمین) کردن
- ۳۸ رکوع
- ۳۹ هه ستانه وه له رکوع
- ۴۰ سوجه دی یه که م
- ۴۱ سوجه دی دل
- ۴۲ ناوه کانی نو
- ۴۴ هه ستانه وه له سوجه

- ۴۵ دانیشتنی نړوان سوخته گان و چیره گه ی
- ۴۶ کوکه ره وه ی هه موو باشیه گان
- ۴۷ سوخته ی دووهم
- ۴۷ دانیشتنی ته حیات
- ۴۸ اللّٰه
- ۴۹ و الصّٰلوات
- ۵۰ والطّٰیبات
- ۵۲ السّٰلام علی النّبٰی ﷺ و علی عباد الله الصّٰلحین
- ۵۳ شایه دی حه ق
- ۵۴ ته واو بوونی نویژ
- ۵۵ روو کردنه خودا
- ۵۸ وینه ی نویژ
- ۵۹ نوری دیده
- ۶۰ ئاسووده بوون به نویژ
- ۶۳ **په یام ۲ ی:** ئین قهیم له لای ئایه تی ﴿وَأَقِمْوْا الصَّلٰوةَ﴾
- ۶۳ ئاوا ی فهرموو
- ۶۳ به رپا کردنی نویژ
- ۶۵ جوړه کانی نویژ خوین
- ۶۷ به های نویژ
- ۶۸ ده ستپیک ی نویژ
- ۶۹ په ناگرتن به خودا

- ۷۰ ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾
- ۷۳ ﴿الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ﴾
- ۷۴ ﴿مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾
- ۷۵ ﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾
- ۷۶ ﴿أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾
- ۷۷ (آمین) کردن
- ۷۸ رکوع
- ۷۹ ههستانه وه له رکوع
- ۸۲ سوجه
- ۸۳ ئه سلی مروؤف
- ۸۵ سوننه ته کانی سوجه
- ۸۸ دوو باره بوونه وهی سوجه
- ۸۹ دانیشتن له نیوان سوجه کاند
- ۹۰ دانیشتنی ته حیات
- ۹۱ ته حیات
- ۹۲ السَّلَامُ عَلَى النَّبِيِّ ﷺ و عَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ
- ۹۳ سه لاواتدان له سه ر پیغه مبه ری خودا ﷺ
- ۹۴ خو پاراستن له کوکهره وهی هه موو شه ره کان
- ۹۵ دو عاکردن پیش سلاودانه وه
- ۹۷ **په یام ۳ی:** په یامی نین قهیم بو یه کیک له هاوړیکانی
- ۹۸ دیمه نی یه که م: ئیخلاص:

- ۹۹ دیمه نی دووهم: دیمه نی راستگوئی و ئاموژگاری:
- ۱۰۰ دیمه نی سییه م: دیمه نی شوینکه و تن و پهیره و کردن:
- ۱۰۱ دیمه نی چواره م: دیمه نی ئیحسان:
- ۱۰۲ دیمه نی پینجه م: دیمه نی منه ت:
- ۱۰۵ دیمه نی شه شه م: دیمه نی که مته رخه می: